

KOMMUNISTISK POLITIK

200.000 på gaden i Italien mod nedskæringer, krise og arbejdsløshed.
Rom 16. juni 2012. Foto: CGIL

ITALIEN: FOR ARBEJDE OG VELFÆRD

Nr. 13

16. årg.

2012

22. juni

-

6. juli

Stottepris 20 kr.

TEMA: Globale angreb - Global modstand

- Fra G20 til Rio+20 s. 2 • Byg op til et rigtig varmt efterår s. 3 •
- Finansunion = Politisk union s. 4 • Fyraften med Mette Frederiksen s. 5 •
- Trepartsforhandlinger stoppet: Drop lefleriet for Thorning s. 6 •
- Konservativ økonomisk teori s. 8 • Århus: Aktioner ønskes s. 9 •
- Der er en anden vej ud af krisen s. 10 • Arbejdsfordeling s. 11 •
- Vi er alle flygtninge s. 12 • Italien: 'Vil ikke være moderne slaver' s. 14 •
- Græsk valg s. 16 • Spanien og krisen s. 17 • Quebecs gode eksempel s. 19 •
- Debat s. 22 • Klassekamp USA s. 23 • EM & euro s.24

Fra G20 til Rio+20

KOMMUNISTISK POLITIK

Den internationale politiske elite haster fra det ene dyrt opsatte show til det andet, som alle handler om at redde verden. Nutidens supermænd er lige nu på vej fra G20 i Mexico til Rio+20 – ja, i Brasilien. Hvor det i sidste uge drejede sig om at redde EU og verden ud af den økonomiske krise (og et par andre spørgsmål, såsom regimeskifte i Syrien), handler Rio+20 om miljø- og klimakrise og omstilling til grøn økonomi, grøn vækst, grøn produktion.

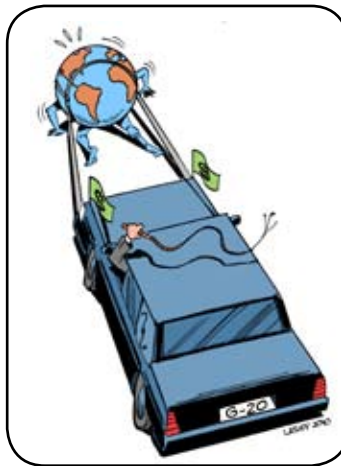
Det kan godt være, at der ikke er nogen, som ved det, men Danmark spiller faktisk en nøglerolle ved Rio+20. Det fremgår i al fald af det danske EU-formandskabs hjemmeside. Der går der bestemt ikke stille med dørene. Det hedder:

”Da Rio+20 finder sted under dansk EU-formandskab, spiller Danmark en helt central rolle i forhold til at sikre et ambitiøst resultat af konferencen.

De danske positioner i forhold til Rio+20-dagsordenen formuleres i et samarbejde med de øvrige EU-lande. EU anser Rio+20 som en enestående mulighed for at sikre fornyet politisk vilje til at realisere bæredygtig udvikling.

EU's bidrag med ønsker til Rio+20 slutdokumentet indeholder bl.a. et forslag om en fælles FN køreplan for grøn økonomi. Køreplanen vil skulle indeholde specifikke mål og handlinger på det globale plan. Lande vil på frivillig basis skulle bestræbe sig på at leve op til køreplanens målsætninger og vil heri blive assisteret af FN-systemet og andre aktører, så som Verdensbanken, bilaterale donorer og den private sektor. I køreplanen vil indgå sektorer og områder som energi, vand, hav, landbrug, biodiversitet, kemikalier, ressourcer og affald, bæredygtige byer samt tværgående elementer som eliminering af miljøskadelige subsidier, grøn skattereform, kapacitetsopbygning mv.

Hvad angår de institutionelle rammer for bæredygtig udvikling, vil EU arbejde for mere effektive internationale institutioner, som styrker samarbejdet i forhold til bæredygtig udvikling, herunder en styrkelse af FN's Miljøprogram (UNEP).”

Det lyder som det, der er: store ord, få realiteter. Store ord, som skal skjule, at miljøkrisen bliver stadig værre år for år. At 20 år efter den berømmede første Rio-konference, der mejslede budskabet om en 'bæredygtig udvikling' fast og cementerede sloganet 'Tænk globalt! Handl lokalt', er miljø- og klimakrisen blot taget til. De forløbne to årtier har også understreget, at en tilgang gennem de internationale institutioner med de samme imperialistiske statsledere og de samme multinationale lobbyister, der står for en stadig større del af planlægning og politikudvikling i de store frelsershows, ikke duer til noget. Det er blot fernis, der skal tilsløre miseren, skavankerne og den stadig dybere krise.

'Rio+20 er jakkesættens maskerade,' har John Holtén-Andersen fra NOAH-Modvækst træffende kaldt det i en kommentar.

Den grønne retorik sløver opmærksomheden og giver monopolinteresserne noget, der ligner en progressiv fernis, samtidig med at de får rum til at fortsætte de klima- og miljøødelæggelser, som det angiveligt handler om at stoppe.

Officielt har Rio+20 tre centrale mål: at verdenssamfundet gradvist omstiller til en bæredygtig udvikling, hvor der satses på grøn økonomi, samt øget global lighed og fattigdomsbekæmpelse.

Hvorfor går det så den gale vej? Det giver Rio+20 og dets tusindtallige aktører ikke noget svar på, ligesom der ikke anvises reelle veje ud af krisen – hvilket de multinationale selskaber og deres præsidenter og statsledere heller aldrig vil kunne. Kapitalisme og imperialismen er svorne fjender af virkelig grøn økonomi, global lighed og afskaffelse af den globale fattigdom. For de er selv årsagen til problemerne.

Som mafiosoerne hvidvasker byttet fra deres forbrydelser, grønvasker imperialisterne og kapitalisterne deres politik – fra G20 til Rio+20.

Og det er nøjagtig, hvad det danske EU-formandskab gør.

Redaktionen 18. juni 2012

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 400 kr.
År (25 nr.) 700 kr.

Institutioner

1 år 980 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 29.06.12

Byg op til et rigtig varmt efterår

Thorning-regeringen er synligt i krise. Forventningerne til den er væk, og vælgerne forlader S og SF i flokkevis ifølge meningsmålingerne. Socialdemokraterne ligger stabilt væsentligt under de 20 pct. i de dårligste målinger i levende erindring; SF er halveret til Enhedslistens lillebror.

Årsagen er simpel nok. Den skal ikke findes i en teknisk diskussion om løftebrud eller ej, og hvor mange. Den tabte tillid og de skuffede forventninger skyldes simpelthen, at SRSF-regeringen fortsætter, hvor VKO og blå blok slap.

Folketingsflertallets tilslutning til Merkels og Sarkozys finanspakt uden hverken folkelig debat eller folkeafstemning understreger bare regeringens følgagtighed over for EU's signaler. Nu vil EU-eliten omdanne kommissionen til en egentlig regering og gennemføre en hurtig og fuldstændig udbygning af finansunionen og den politiske union: Monopolernes 'Forenede Europa', støttet på trojkaen EU, ECB (Centralbanken) og IMF. Thorning og Vestager og Søvnald vil være med og vil garantere, at Danmark ikke taber suverænitet, men vinder i indflydelse.

SRSF kom til magten, da VKO løb sur i den nyliberale reformpolitik, der mødte stadig større modstand i befolkningen. Vælgerne håbede på 'en ny politik', mens den herskende elite ønskede socialdemokraterne tilbage i dens gamle rolle: som dem, der i krisetider kan gennemføre nedskæringer og andre ubehageligheder, som de borgerlige ikke kan slippe igennem med.

Men også den sidstnævnte vare har Thorning og Co. svært ved at levere. Den gamle og prøvede metode med at gøre den socialdemokratiske fagtop til medansvarlig gennem trepartsforhandlinger faldt til jorden på grund af den massive modstand blandt arbejderne og i befolkningen mod at skulle betale endnu mere ved at arbejde mere og miste surt tjente fridage.

Nogle i LO-toppen fattede, at mere end deres troværdighed stod på spil, og satte bremserne i, hvorpå Thorning og Co. afblæste de kraftigt opreklarede

forhandlinger, mens de truede befolkningen med at finde nye ubehagelige nedskæringer og andre former for straf for opsætsighed.

Samtidig forhandlede regeringen skattereform og skattelettelser til de rige med oppositionens leder Venstre, der svulmer i meningsmålingerne. Men Venstre ville ikke være med. Løkke og Co spekulerer i SRSF's svaghed for et hurtigt comeback. Fortalerne for en hård oppositionspolitik i stedet for det brede samarbejdes og forligspolitikken har overtaget.

Om pludselig er SRSF tilbage i armene på Enhedslisten, der tror, partiet står i en historisk drømmeposition, men igen falder ned i sin alibirolle. Det er parat til skattelettelser for de velstillede, mod at nogle af de værste bebudede forringelser for tre mia. kr. for folk på overførselsindkomster bliver strøget.

Lige nu står også mange af 'de faglige venstrekræfter' sammen om at dæmpe den uro på arbejdspladserne og i fagbevægelsen, som Thorning-regeringens politik og LO-toppens accept af reallønsvæld ved overenskomsterne og af længere arbejdstid har skabt. De så sig godt nok tvunget til at støtte modstanden mod længere arbejdstid, men det var for at redde Thorning-regeringen og med håbet om forhandlingsindflydelse på dens politik.

For dem er arbejderne kampkraft en forhandlingsbrik, der kan spilles ud med og skrues ned for igen. En trussel, som skal fremtvinge indrømmelser, men bevare en stadig ringere status quo. Derfor blev et landsdækkende møde for tillidsfolk efter trepartsforhandlingernes sammenbrud pludselig lavet om til et fagforeningsmøde, der skulle finde nye støtteben for Thor-

ning og LO-toppen.

Udtalelsen 'Der er en anden vej ud af krisen' fra mødet den 15. juni (som vi bringer andetsteds i KP) har præcis den dobbeltkarakter af bønsskrift og støtteappel til EU's danske regering, som har fået regeringen til at tro, at den havde arbejderne under kontrol. Den vil 'redde Helle' ved at lægge et venligt pres på regeringen. Den vil have investeringer, vækst og flere arbejdspladser, men nævner eller fordømmer ikke EU og EU's nyliberale politik, som regeringen pertentligt følger, med et eneste ord. Selvom den rigtigt konstaterer, at 'lønmodtagerne har betalt for krisen', åbner den en ladeport for nye angreb på arbejderne og de tilkæmpede rettigheder. Hele indretningen er rent defensiv: at undgå yderligere forværringer – og der er ingen krav om genopretning, ikke engang om reformer i positiv forstand.

Så selvom der snakkes om kommende aktiviteter, som skal kulminere ved folketingets åbning 2. oktober med en stor og venlig demo, skal der ikke mobiliseres til kamp mod Thorning-regeringens nyliberale reformpolitik eller mod nuværende og kommende EU-pagter. Alle skal gå hjem igen med det samme.

APK har en anden opfattelse: Vi ser ingen mulighed for fremskridt med EU-politik, vi ser ingen fremtid for arbejderne eller flertallet i EU og Euroland med en dansk EU-regering, hvad enten den er blå eller 'rød'. Thorning-regeringen har haft sin chance og vil ikke ændre karakter.

Derfor må der fra nu og sommeren igennem bygges op til et langt, varmt efterår. Alle angreb som følge af den nyliberale politik må imødegås. Der må udvikles en synlig folkelig bevægelse mod både 'rød' og blå nedskærings- og reformpolitik, med konkrete krav. Manifestationen ved folketingets åbning må gøres til en landsdækkende kampdag ledsaget af strejker og aktioner.

Tiden er ikke til at gå hjem, men til at blive ved.

EU-toppen lover G20 hurtig finansunion

EU-toppen vil en hurtig dannelse af en fuldstændig finans-, skatte- og politisk union

Det var ifølge nyhedsbureauerne gældskrisen i EU, der var i fokus på G20-mødet i Mexico. EU-toppen var repræsenteret af EU-præsident van Rumpoy og kommissionsformand Barroso. Formanden for ministerrådet i dette halvår, den danske statsminister Helle Thorning-Schmidt, var derimod ikke til stede.

Unionens stærke mænd havde følgeskab af statsoverhoveder som Angela Merkel, David Cameron, den nyvalgte Hollande, den italienske EU-indsatte Monti m.fl. Alle stod de på tærne af hinanden for at forsikre forummet for verdens 20 stærkeste kapitalistiske og imperialistiske magter, at EU-krisen ville blive overvundet gennem en stærkere integration – ved at fuldende opbygningen af den økonomiske og monetære union, ledsaget af viderebygningen af den politiske union.

EU-topmøde 28.-29. juni

EU er udsat for et stærkt pres fra de øvrige G20-lande om at løse eurokrisen, hvad der fik kommissionsformand Barroso til at erklære, at EU taler med en stemme, og udmærket forstår sin rolle i den globale økonomi: - *Vi er den største økonomi og den største handelspartner i verden. Og den største bidrag-*

yder til IMF. Og han fortsatte:

- *Vi er oprigtig talt ikke kommet her for at blive belært om demokrati, eller hvordan vi skal håndtere økonomien ... krisen opstod i Nordamerika, og en stor del af vores finanssektor blev smittet af, hvad skal jeg sige, den uortodokse praksis, som gjaldt i nogle dele af finansmarkedet.*

Barroso tilføjede, at G20-landene måtte forstå, at det vil tage en vis tid for demokratierne i eurozone-landene at blive enige om, hvordan en fuldstændig finans-, skatte- og politisk union skal bygges.

Van Rumpoy og Merkel understregede, at *'strukturelle reformer, budgetkonsolidering og impulser til vækst'* er de tre hjørneste i EU's tackling af krisen.

I erklæringen fra mødet hedder det, at EU vil tage skridt til 'en mere integreret finansstruktur', hvilket bl.a. skulle betyde en fælles kontrol med bankerne og en fælles garanti for indskyderne.

Op til topmødet 28. -29. juni, der afslutter det danske formandskab, skal en plan for den økonomiske og politiske union pudsес af i en gruppe bestående af van Rumpoy, eurogruppeformanden Jean-Claude Juncker og centralbankchefen Mario Draghi.

Tysk førerskab

Det danske formandskab har i Danmark været tavs som graven om planerne om finans-, bank- og politisk union. EU's økonomikommisær Olli Rehn løftede imidlertid sløret for en gruppe EU-parlamentarikere i Strasbourg, da han sagde:

- *Tiden er nu moden til at diskutere en bankunion og en finansunion, og det er jeg klar til at tage op. En bankunion og en finansunion vil også kræve en mere politisk union.*

På tysk tv sagde Angela Merkel: - *Vi har ikke kun brug for en møntunion, men også en finansunion byggende på en ensartet budgetpolitik.* Hun tilføjede, at det i fremtiden kan blive nødvendigt med et Europa i to forskellige hastigheder.

EU er under krisen på vej til at tage skridt til den endelige integration i hurtigt tempo og under tilsidesættelse af alle demokratiske spilleregler, som de europæiske lande ellers bryster sig af.

Tyskland har haft stor økonomisk og politisk gavn af euroen og den hidtidige integration i EU, som har styrket tysk finanskapital og Tysklands førende stilling. Det er også meningen, at den fuldstændige finans- og politiske union skal være tysk styret.

Så gør det ikke så meget, om Tyskland skal afgive suveræniteten, som Merkel siger.

Men hvis Tyskland skal afgive suveræniteten, hvad så med Danmark, hvis vi er med, folkeafstemning eller ej? Og til hvem og hvad? -pp

Ny finansunion på vej

Alle deltagerlande vil komme under tysk overkommando og miste enhver form for økonomisk selvbestemmelse, siger Søren Søndergaard fra Folkebevægelsen.

Sløret løftes stadig mere for, hvad den tyske avis Die Welt sidste weekend kaldte et nyt, hemmeligt Europa. På opfordring fra EU's regeringsledere arbejder EU-præsident Herman van Rompuy, kommissionsformand José Manuel Barroso, eurogruppe-formand Jean-Claude Juncker og formanden for

EU's centralbank (ECB) Mario Draghi på en plan for en styrkelse af EU's håndtering af den fortsatte økonomiske krise i eurolandene.

Planen er en ny finansunion, hvor deltagerlandenes ikke længere må låne penge, uden at EU har godkendt det, så finanslove kun må bruge lige akkurat, hvad der er af indtægter. En finansunion med en "europæisk finansminister". En finansunion med fælles euro-obligationer. Og en finansunion med sit eget parlamentariske forum med repræsen-

tanter for deltagerlandenes parlamenter.

- Prisen for at redde euroen ser vi nu i en finansunion, hvor alle lande vil komme under tysk overkommando, siger Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

- Vi skal holde os helt fri af det projekt, som vil fjerne enhver form for økonomisk selvbestemmelse.

Folkebevægelsen mod EU

Til fyraftensmøde med Mette Frederiksen

Der var mulighed for gabestoksøvelser, da Mette Frederiksen stillede op til diskussion med byggearbejdere i København

Beskæftigelsesminister Mette Frederiksen havde i tirsdags så sandelig vovet sig ind i løvens hule. BJMF (Bygge, Jord & Miljøarbejdernes Fagforening) havde inviteret hende til en sammenkomst med fagforeningens medlemmer på hjemmebanen i Trekronergade. Hvorvidt aftalen var indgået på et tidspunkt, hvor Mette Frederiksen havde kalkuleret med, at hun skulle sælge en trepartsaftale i enighed med fagbevægelsens top er ikke til at sige; men nu var der lagt op til gabestok blandt de omkring 60 fremmødte.

Indgangen til arrangementet var jo regeringens førte politik siden de kom til magten sidst på efteråret 2011. Det handler som bekendt om, at de gennemførte halveringen af dagpengeperioden, accepterede de voldsomme forringelser i udskydelse af pensions- og efterlønsalderen med en forkortelse af sidstnævnte. Hertil kan lægges en nyliberal, reaktionær finanslov. Med til billedet hører, at deres retorik var med til at skubbe et historisk dårligt overenskomstforlig igennem.

Det er i skrivende stund ikke noget fastlagt, når det gælder skattereformen; men det kan fastslås, at deres eget udspil gik ud på, at det var overførselsindkomsterne, der skulle betale gildet.

På den baggrund kræver det en del hår på brystet at se en pænt pakket sal af 3F'ere i København i øjnene. Hvorvidt det havde indflydelse på, at beskæftigelsesministeren kom 3 kvarter for sent, skal ikke kunne siges; men hun fik i hvert fald ordet straks ved sin ankomst. 'Rød' bloks svar på Claus Hjort Frederiksen lagde ud med 15 minutters indledning.

Ikke uventet holdt retorikken sig indenfor regeringens gode intentioner uden at berøre de mange forringelser. Hendes omsorg for den 'næste generation' og deres uddannelsesrettigheder havde i ordene en klang af Nyrups 'uld

Folkeforsamling Rådhuspladsen København 4. juni 2012

i mund'. Hun gjorde naturligvis meget ud af regeringens kickstart, som hun dog måtte indrømme ikke endnu kunne måles med succes. Hvis man skulle være i tvivl om retningen i regeringens politik, så formåede hun lige at sætte tingene på plads med følgende udsagn om det tidligere velfærdssamfund:

- Drømmen "der var engang" ender blindt. Vi skal have en beskæftigelsespolitik i Danmark med ret og pligt!

Beskæftigelsesministeren spandt i slutningen en ende over den bedste del af dansk fagbevægelse, der fik mange roser for dens ansvarlighed.

Udsagnet var sandsynligvis adresseret til de mere venstredrejede arbejdere, der tegnede salen. Denne handske blev ikke taget op, selvom man med rimelighed godt kunne have konfronteret ministeren med, at den socialdemokratiske politik får arbejdere til at flygte væk fra fagforeninger.

Spørgelysten var til gengæld stor; men desværre nåede kun et par håndfulde at få afleveret en kommentar med et spørgsmål bundet i enden.

Samtlige spørgere var yderst kritiske, og mange hæftede sig ved den dårlige behandling man som arbejdsløs fik på jobcentre, dummekurser og løntilskudsjobs. EU's rolle i denne udvikling blev også draget ind i debatten, hvilket fik Mette Frederiksen til at levere en lang sang om EU i almindelighed og de tidligere krige i eksjugo-

slavien, hvilket altså var et argument for EU og samarbejde. Tag den!

En enkelt fastslog, at vi er grundigt trætte af at høre om rettigheder og pligter.

- Dem kender vi. Det vi mangler er arbejde, og det er jeres pligt, sagde han mens han pegede på ministeren. Den vakte jubel.

Mette Frede-

riksens forsøg på et redde situationen mislykkedes:

- Jeg holder fast ved, at optjening af dagpengereetten skal ske ved ordinært arbejde. Det er 20 år siden, det blev vedtaget. I øvrigt hører jeg til dem, der ikke vil love noget, som jeg ikke kan holde.

Spredt latter med kommentaren:

- Det skulle I have tænkt over inden valget.

BJMF skal have klap på skulderen for arrangementet.

Ved udgangen spottede mine ører lyden af en lille samtale:

- Ved du, hvem der er inde i Mette Frederiksen?

- Næeh, svarede makkeren.

- Det er Claus Hjort Frederiksen. Det kan være sprogbuget er forskelligt; men indholdet er der ingen forskel på.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Hvorfor trepartsforhandlingerne er stoppet

LO-toppen gik til forhandlinger med regering og arbejdsgivere med lovning om at skaffe fire milliarder kroner fra arbejderne. Penge, der i 2020-planen skulle omfordeles til de velbjærgede.

Men regeringens arbejdsgiverlogik – at arbejdskraftmangel er samfundets altoverskyggende problem i en tid med galoperende arbejdsløshed – blev ikke accepteret blandt fagbevægelsens menige medlemmer. Barberingen af efterlønnen, hævelsen af pensionsalderen og minusoverenskomsten er ikke glemt, og skattereformen venter forude. Man har betalt så rigeligt og sagde stop.

Efter ti års nedskæringer under VKO stemte danskerne en ny regering til magten i håbet om en ny politik. Men regeringen har aldrig haft intentioner om en ny politik. SRSF-regeringens politik er en nyliberal politik bundet til EU's finanspagt til fordel for monopo-

Klassesamarbejdet, som trepartsforhandlingerne er udtryk for, accepterer hensynet til denne politik og kan aldrig være vejen frem.

Som APK udtalte fra sin kongres i maj:

'APK opfordrer til modstand mod 2020-planen og alle dens reaktionære elementer. Vi opfordrer til at stoppe Thorning og Co.s nyliberale felttog og til at stoppe trepartsforhandlerne!'

På tillidsmandsmøder landet over har fagtoppen fået medlemmernes vrede at føle. Oprøret ulmer, og fagtoppen har

ingen lyst til at udløse det, tværtimod. Regeringen truer nu med at finde pengene andetsteds. Den såkaldte 'vækst i velfærd' må droppes, udtaler Thorning. Der var altså ikke tale om et lige bytte mellem fridage og forbedret uddannelse – hovedparten af de fire milliarder skulle omfordeles til skatte-

lertelser. Kampen fortsætter. Regeringen er i dyb krise og arbejder på at finde nye veje. En 'rød' regering er fra arbejdsgiver-side ofte blevet anset for bedre end en åbent borgerlig regering, når det gælder om at holde arbejderklassen i ro i nedskæringstider. Men efter knap ni måneder ved magten ser det ud til, at SRSF-regeringen står afklædt og med sit sande ansigt åbenbart for store dele af den danske arbejderklasse.

TSO

Kampviljen er der: Drop lefleriet for Thorning

Der må mobiliseres mod skattereform, og mod trusler om nye nedskæringer

Blandt S og SF's utallige valgløfter var også trepartsforhandlinger, der skulle åbne for uddannelsesmuligheder, flere praktikpladser til eleverne på landets tekniske skoler, og også en reform af de dumme-kurser for arbejdsløse, som i årtier har tjent til at ydmyge og nedgøre deltagerne. Den forhadte dagpengereform, som den nyvalgte S-SF-R uden at blinke overtog fra VKR-blokken og gennemførte, skulle kigges efter i sømmene, og der blev luftet mulighed for, at fordoblingen af perioden for genoptjeningsretten til dagpenge (fra et halvt til et helt år) kunne mindskes.

Forhandlingerne skulle også, og nok så vigtigt, omhandle en "markant indsats mod social dumping", skabelsen af vækst og job samt bedre arbejdsmiljø og dermed mindre nedslidning og sygefravær.

Med i grundlaget for forhandlingerne var også regeringens krav om længere arbejdstid. Grundlaget var ikke blot anerkendt, men også offentligt accepteret af LO-toppen, der i pressen selv argumenterede for nødvendigheden af flere arbejdstimer til samfundskassen.

S-SF gik blandt andet til valg på dette grundlag, men mente under valgkampen, at arbejderne ikke skulle betale to gange, både med en forringelse i dagpenge- og pensionsreformerne og samtidig arbejde længere.

Det ændredes nærmest over natten, da Thorning Schmidt erklærede, at der var lavet et barn på hende: Hun havde overtaget et fallitbo! Så nu var arbejdstidsforøgelsen igen på bordet.

Frem til i dag har fagbevægelsens ledere besnakket medlemmerne om det snarlige vidunder: trepartsforhandlingerne. I samme periode har S-SF-R-regeringen gennemført blå bloks pensions- & dagpengereform, en reaktionær finanslov, fortsat krigene og knyttet Danmark endnu fastere til NATO-samarbejdet. Og øget skatterne, især de

asociale afgifter.

Trods den økonomiske krise har regeringen – tilmed i funktionen som formand for unionen – medvirket til skabelsen af en forøget fond med formålet at holde hånden under bankers fallit. Derudover kan nævnes den planlagte skattereform, der hovedsageligt finansieres af alle på overførselsindkomst. Det sker til Enhedslistens store forargelse, men selv samme liste sikrede det parlamentariske underlag ved finansloven, så man ligger, som man har redt.

Den reaktionære SRSF-politik kan kun forbløffe listens egne folketingsmedlemmer.

Og endelig lykkedes det regeringen med fagtoppens solide støtte at sikre gennemførelsen af et overenskomstresultat, der i historisk henseende måske er den største reallønstilbagegang siden 2. verdenskrig.

Forude ligger en forringelse af fleksjobordningen og førtidspensionen. Og meget andet, som rygtes i korridorerne eller foreløbig er gemt i skufferne (læs: EU's).

Arbejdspladsernes reaktioner

Efter et halvt års felttog mod arbejdere og andre almindelige mennesker vågner toppen af fagbevægelsen så op i baronens seng: De er med ved bordet, trepartsforhandlingerne indledes.

Nu skal der leveres på arbejdstiden, sådan som LO's ledelse og forbundsformændene på forkant havde accepteret. Modellerne var mange, og kombinationerne ligeså: Afskaf to helligdage, drop betalt frokost, bliv længere tid på arbejde den enkelte dag, eller lad færre arbejde på deltid.

Men nu begyndte røsterne fra arbejdspladserne for alvor at rasle ind!

"Nok er nok! Der er betalt gennem et halvt års grundige forringelser og real-lønstilbagegang samt højere skatter. Det var ikke derfor, vi stemte på 'rød' blok. Så der skal ikke pilles ved vores arbejdstid!"

Det var klar tale. Faglige klubber fra store arbejdspladser tog bladet fra munden.

Nedenstående reaktioner fra tillidsmandsmødet i Horsens den 1. juni er meget karakteristiske:

- Fagbevægelsen har kæmpet for kortere arbejdstid og mere ferie. Derfor kan vi ikke lægge ryg til afskaffelse af to fridage, slog Jan Carstensen fra fællesklubben på Novo Nordisk fast i sit oplæg på mødet.

- Det er rystende, at vores egen fagtop ikke har mere føling med stemningen på arbejdspladserne og tilsyneladende har bildt sig selv ind, at de bare kunne nikke ja til at afskaffe to helligdage, sagde han.

Tillidsmanden for kloakarbejderne i København, Ole Søborg:

- Vi lavede en kæmpe mobilisering i valgkampen for at få en ny regering. Derfor står vi med et problem: Vi får også ansvaret for regeringen. Derfor må vi reagere, så det kan mærkes, ellers stemmer folk med fødderne. Miraklernes tid er ikke nær, så vi skal ikke læne os tilbage, vi skal sikre, at fagbevægelsens top ikke laver narrestreger

Isamme moment blev der indkaldt til nyt landsdækkende møde i Nørrebrohallen i København den 15. juni. Flere og flere fagforeninger og enkelte venstredrejede forbund bakkede op, så selv statsministeren begyndte at fornemme, hvilken retning sagen var ved at tage. Hun havde derfor travlt få dage efter i sin grundlovstale at forklare sig med, at regeringen nok ikke havde evnet at forklare nødvendigheden af længere arbejdstid godt nok:

- Jeg forstår godt, at det klinger mærkeligt, at regeringen beder jer om at arbejde mere, når der er alle de andre udfordringer her og nu. Måske har vi og jeg selv heller ikke altid være så gode til at fortælle, hvorfor det er sådan, sagde hun:

- Men regeringens opgave er at gøre to ting på en gang: Vi skal skabe grobund for vækst og nye arbejdspladser her og nu, og vi skal samtidig sikre, at dansk økonomi er klar til det næste opsving. Hvis vi ikke er klar til næste bølge, så flader den ud, lige så hurtigt som den er kommet.

Det er også svært at forklare, hvordan man opnår flere arbejdspladser ved at lade de arbejdende arbejde længere! Stakkels minister.

FOA's formand, Dennis Kristensen, var den første fra et stort forbund, der meldte kritisk ud. Da så også Thorkild E. Jensen, formand for Dansk Metal, afviste inddragelse af helligdage, led forhandlingerne deres velfortjente skæbne: sammenbrud.

Lefleri og trusler

Det var det ulmende oprør fra fagbevægelsens medlemmer over en bred kam, der tvang toppen i knæ, og arbejdstidsforøgelsen af bordet.

Det kunne give et helt anderledes offensivt afsæt for fagbevægelsens ledere. Problemerne er jo ikke læst: Stadig flere ryger i RKI som dårlige betalere, folk må gå fra hus og hjem, reallønnen falder drastisk, mens skatter

og afgifter stiger. Arbejdsløsheden er stadig enormt høj, og antallet og forholdene for overførselsindkomster er skræmmende.

Borgerlige kommentatorer forsøger at fremstille sammenbruddet som et nederlag for LO-toppens 'troværdighed'. Det er 100 % omvendt.

Arbejderne har umiddelbart vundet første runde i infighten med Thorning-regeringen. Forøgelse af arbejdstiden er taget af bordet for nu, men vigtigere endnu har arbejderne vundet serveretten.

Tillidsfolk og lokale fagforeninger kan udnytte momentet til at fortsætte bevægelsen med synliggørelse af utilfredsheden. Tiden er inde til, at protesterne får lov til at manifestere sig i demonstrationer. Modsat vil passivitet afmontere bevægelsen og bringe udspillet tilbage til regeringen.

Det er derfor forstemmende at opleve to af de mest radikale forbund nærmest bønfalde regeringen om at genoptage trepartsforhandlingerne. Således har FOA udtrykt, at det er dumt af regeringen at 'trække stikket' til drøftelserne, mens 3F kalder det trist og ærgerligt.

Socialdemokratiets gruppeformand, Henrik Sass Larsen, var omvendt ikke sen til at fremkomme med trusler om de nye angreb til erstatning for sammenbruddet:

"Det kan godt være, at vi kan blive ved med at sove længe på helligdagene. Til gengæld må vi så sige pænt farvel til velfærdsgoder, som der ikke bliver råd til, når fagbevægelsens bagland ikke vil hoste op med besparelserne på fire milliarder kroner", udtalte han til Politiken dagen efter sammenbruddet.

Besparelsen på fire milliarder kroner er altså et mantra for regeringen. Man spørger sig selv, hvornår de skal overføres til de 'trængte' banker?

Siden er det lykkes regeringen at opnå et resultat med Kommunernes Landsforening, der igen vender brodden mod socialt svage og udsatte grupper.

Der er i den grad behov for at rejse en bevægelse, der kan sætte hårdt mod hårdt.

Konservativ økonomisk teori sænkede trepartsforhandlinger

Af Henrik Herløv Lund, økonom – cand.scient.adm.

Aflysningen af trepartsaftalerne er et kæmpe nederlag for regeringens af RV inspirerede udbudsøkonomiske strategi om, at øget arbejdsudbud fører til øget beskæftigelse, konstaterer Henrik Herløv Lund i dette resumé af sin analyse

Sammenbruddet af trepartsforhandlingerne mellem regeringen og fagbevægelsen skyldes ikke mindst et kæmpe gab mellem den økonomiske teori, som regeringen og finansministeriet bygger den økonomiske politik på, og så på den anden side den økonomiske virkelighed, således som den opleves af almindelige lønmodtagere og af økonomer, som ikke deler denne herskende økonomiske strømning.

Ifølge regeringen, dens økonomiske embedsmænd og de førende borgerlige såkaldte ”topøkonomer” er hovedmidlet til at skabe økonomisk vækst og bedre offentlige finanser at øge arbejdsudbudet. Ifølge de udbudsøkonomiske teorier, som denne økonomiske strategi bygger på, vil øget arbejdsudbud nemlig automatisk eller gennem forringede lønninger føre til øget beskæftigelse. Men almindelige lønmodtagere og kritiske økonomer med fødderne solidt plantet ude i virkeligheden kan simpelthen ikke forstå, hvordan man med fortsat udenlandsk og indenlandsk økonomisk krise, og med i forvejen 170.000 ledige – uden jobskabelse – kan få andet end øget arbejdsløshed ud af at sende endnu flere ud på arbejdsmarkedet.

Fra økonomisk hold kan man da heller ikke genkende en sådan sikker sammenhæng hverken teoretisk eller empirisk. Teoretisk har den udbudsøkonomiske skole for at underbygge sit postulat om, at øget arbejdsudbud giver beskæftigelse, da også måttet gribe til det kunstgreb at konstruere en nærmest

”efterspørgselsløs økonomi”, hvor reformer i økonomiens udbudsside af sig selv vil øge produktionen. En sådan ”efterspørgselsløs” økonomi ligger imidlertid selvsagt langt fra virkeligheden.

Og dansk økonomisk historie i sidste halvdel af forrige århundrede viser, at arbejdsudbudet tværtimod her øgedes stærkt især på grund af navnlig kvindernes indtog på arbejdsmarkedet i 70’erne og 80’erne, men uden at antallet af arbejdspladser og dermed beskæftigelsen steg i samme takt. Det resulterede i, at arbejdsløsheden også voksede, helt op til 350.000 personer i begyndelsen af 90’erne. Det tog altså flere årtier, før øget arbejdsudbud modsvarede af øget beskæftigelse, og det skete kun, fordi det offentlige gennem udbygning af velfærdsstaten samtidig øgede efterspørgslen efter arbejdskraft.

Ligeledes griber man for at kunne indregne en positiv effekt af arbejdsudbud-øgende reformer på de offentlige finanser til et andet kunstgreb, nemlig at indregne beskæftigelsesforbedringen i den såkaldte strukturelle saldo. (Den strukturelle saldo er de offentlige finanser rensset for konjunkturelle udsving og andre midlertidige ændringer). Selv om ingen ved, om og i givet fald hvornår dette måtte ske, da det som sagt afhænger nok så meget af efterspørgselsmæssige forhold.

Ved i stedet at betone øget arbejdsudbud og herigennem øge arbejdsløsheden tjener den neoliberalistiske udbudsøkonomi til at fastholde og vedligeholde en tilstrækkelig arbejdsløshed (kaldet den naturlige eller strukturelle arbejdsløshed) til at svække arbejderbevægelsens vilkår i kampen for bedre løn og velfærd og derigennem holde lønudviklingen og inflationen i ave. Der er altså tale om en økonomisk teori i de borgerliges og arbejdsgivernes interesse. Udbudsøkonomien er som økonomisk teori da også udsprunget af den neoliberalisme, der siden 80’erne og Reagan og Thatcher har været stærkt udbredt blandt borgerlige politikere og økonomer, og hvis kerne handler om rehabilitering af markedet og tilbagetrængning af velfærdsstaten og arbejderbevægelsen. Det er

altså tale om en ideologisk inficeret økonomisk teori. En teori, der skal tjene til at skrue udviklingen tilbage til før velfærdsstaten og socialdemokratismen – med andre ord en konservativ økonomisk teori.

Denne konservative, ideologisk inficerede udbudsøkonomi teori har i Danmark været på fremmarch i de seneste årtier. Det er sket under påvirkning ikke mindst fra internationale økonomiske strømninger, især fra USA og Storbritannien, især fra den såkaldte monetarisme, der igen må ses som en del af en generel neoliberalistisk økonomisk teoretisk og politisk strømning. Den er blevet udbredt såvel blandt de økonomiske politikere, navnlig i de borgerlige partier, som blandt danske økonomer og har det seneste ti år domineret blandt fremtrædende universitetsøkonomer i og omkring ”Det Økonomiske Råd”.

Mainstream i den økonomiske tænkning i Danmark har således gennem de seneste årtier i al ubemærket gennemlevet en stille ”markeds- og udbudsøkonomisk” revolution. Og de udbudsøkonomiske teorier og løsningsmodeller er også i de økonomiske ministerier og blandt de ledende embedsmænd blevet det fremherskende paradigme. Også de økonomiske analysemodeller, som anvendes i banker, tænketanke og ministerier, har i høj grad inddraget monetaristisk tankegods. Således er der både i Finansministeriets ADAM-model, Det Økonomiske Råds SMEC-model og den uafhængige og meget benyttede DREAM-model blevet indbygget en tendens til automatisk ligevægtsdannelse på længere sigt.

Så dominerende er denne strømning blevet, at den efterhånden har fået karakter af etableret økonomisk ”sandhed”. Også for SRSF-regeringen er denne økonomiske tænkning blevet synonym med ”god økonomisk latin”. Efter den begrænsede kickstart har man da stort set også opgivet al efterspørgselsstimulering og jobskabelse og har som nævnt altså mere eller mindre overgivet sig til en udbudsøkonomisk præget økonomisk politik.

Denne accept af udbudsøkonomien skyldes formentlig dels, at man ønskede at blive accepteret i embedsværket og blandt de indflydelsesrige "topøkonomer", og at deres "stempel" var betingelsen for at fremstå "ansvarlige" ikke mindst over for de borgerlige partier, som regeringen fra starten har udpeget som de forligsparter, som man satsede på at indgå aftale med om de nye "udbuds-øgende" reformer. Dels skyldes accepten af udbudsøkonomien formentlig nok så meget, at regeringsdannelsen været præget af, at det økonomisk set stærkt udbudsøkonomiske og neoliberalistisk inspirerede Radikale Venstre har sat et afgørende præg på den økonomiske politik i regeringsgrundlaget. Og at der i forbindelse med regeringsdannelsen synes at være et allianceskifte for Socialdemokraternes vedkommende fra den frem til valget gældende S-SF-alliance tilbage til den tidligere SR-alliance og dermed til en såkaldt "ansvarlig økonomisk politik".

I denne etablering af udbudsøkonomien som "vedtagen økonomisk sandhed" spiller borgerlige såkaldte "topøkonomer" en central rolle. Når regeringen fremlægger udbudsøkonomiske politiske forslag, står disse "topøkonomer" parat til at støtte og legitimere forslagene med deres økonomiske "fagkundskab" og giver dermed denne borgerlige politik "objektivitetens og nødvendighedens" skær. Hermed afpolitiseres en ideologisk-politisk præget økonomisk strategi og kan fremtræde som tilsyneladende neutral og rent saglig "nødvendig politik". Men i virkeligheden er det udbudsøkonomeerne, som her fungerer som "økonomiske politikere" på regeringens hold.

I dette samspil mellem borgerlige økonomer og regering spiller det ikke mindst en afgørende rolle, at vi i Danmark har en overvejende borgerlig presse i form af de toneangivende, borgerlige dagblade. Dagblade, hvis ejere og bestyrelser og dermed redaktioner grundlæggende deler de udbudsøkonomiske opfattelser og løsningsmodeller. Og når den borgerlige dagspresse skal hente fagøkonomisk belysning af regeringens udspil til økonomisk politik, så kontaktes selvfølgelig netop de topøkonomer, som grundlæggende har samme økonomiske og politiske opfattelse som dagbladernes ledelser selv.

Århus:

Aktioner og samlet protest ønskes

Et møde i Århus satte i sidste uge spotlyset på den aktuelle situation for studerende, arbejdsløse og folk i arbejde

Fællesnævneren for mødet var de aktuelle angreb, der i disse tider kommer over en bred kam – angreb på vores sociale situation, på dagpengerettigheder, efterløn, pensioner, løn osv. Og ikke mindre alt det, regeringen endnu har i posen, men snart pakker helt ud: SU-føringelser, 'reformer' for fleksjobbere og førtidspensionister, skatte-reform osv.

Mødet havde fokus på de unges situation, og initiativet var taget af Studenterrådet ved Århus Universitet, men det var samtidig en genoplivning af 'Velfærdssamarbejdet i Aarhus'. Tilsluttede organisationer er elev- og uddannelsesorganisationer samt lokale fagforeninger, både inden for det private og det offentlige område.

Mødet lagde ud med et indlæg fra Aitor Tinico fra det spanske 'Los Indignados'. Han satte en tyk streg under det faktum, at den krisepolitik, vi nu oplever, stemmer helt overens med udviklingen i det øvrige EU. Krisen er mere skærpet i lande som Grækenland, Spanien, Irland og Italien, men som han pointerede: Hvad vi får nu, kommer

også til jer i Danmark, så der bør også føres en fælles kamp.

Rasmus Holm, formand for DGS Østjylland, kunne berette, at gymnasieeleverne ønsker flere aktioner, mere protest, og gerne sammen med andre.

Mads Bilstrup, formand for socialrådgiverne i region Nord, manede til kamp mod forringelser både i kommunen og fra regeringen, specielt de kommende forringelser af førtidspensionen. I Århus lokalt er der sparet en halv milliard i socialforvaltningen alene det seneste år. Erfaringen fra trepartsforhandlingerne viser, at det nytter, når fagbevægelsens medlemmer siger fra.

Hvorfor redde bankerne frem for praktikpladserne til de 9.000 unge, der mangler dem? Hvorfor bygge kulturhuse, når 'de hårdarbejdende danskere' ikke har råd til at besøge dem?

Gør oprør sammen, var hans opfordring.

Jonathan Simmel, formand for Dansk Elforbunds Ungdom kom med en række input til, hvordan en bevægelse bygges op, og opfordrede Århus til at tage et initiativ, som nok skulle vinde gehør på landsplan, da tiden måtte siges at være moden.

Man kunne mærke, at debatlysten var stor, men der var desværre ikke sat så meget tid af til denne del af mødet.

Der kom indlæg og opfordringer til at diskutere, hvordan en bevægelse bliver slagkraftig, hvordan den ikke alene føles som, men reelt er ens egen, hvordan den fortsætter i stedet for at lukke ned, hvordan man får indflydelse, hvordan ledelsen følger pengene, at der kan være bevægelser med 100.000 på Slotspladsen og mindre aktioner, og man ikke skal forvente LO-toppens opbakning, men gøre noget alligevel.

På mødet deltog ud over de etablerede faglige organisationer også Gadens Parlament, der netop har gennemført en protestdemonstration mod regeringens reformer.

Der er en anden vej ud af krisen

Hvis krisen skal overvindes, må der tænkes og handles fremadrettet. Der er ikke brug for en strategi, der skaber flere hænder, men en strategi, der skaber flere job

Udtalelse fra Landsdækkende fagforeningsmøde afholdt hos Dansk El-Forbund København 15. juni 2012

Det er lønmodtagerne, der har tabt under krisen

I forbindelse med den økonomiske krise har mange tusinde lønmodtagere i Danmark mistet deres job. Mere end 200.000 job er forsvundet både i den private og i den offentlige sektor.

Samtidig står flere tusinde over for at miste deres dagpenge på grund af nedskæringer i dagpengeperioden og forringelser i retten til at optjene dagpenge. Mange af disse mennesker kommer til at stå helt uden forsørgelse om kort tid.

Ældre lønmodtagere har fået forringet efterlønnen og derved fået reduceret deres ret til at forlade arbejdsmarkedet ved nedslidning, og pensionsalderen er hævet, så mange skal arbejde længere.

Vi har den største ungdomsarbejdsløshed i nyere tid, og mere end 10.000 unge står uden lære- og praktikplads.

Lønmodtagerne har ved de seneste overenskomstforhandlinger været ualmindelig tilbageholdende med lønkrav, så konkurrenceevnen er blevet forbedret og reallønnen er kommet i minus.

Med andre ord: Lønmodtagerne har betalt for krisen.

Regeringen må skifte spor

Regeringens politik skal tage sit udgangspunkt i virkeligheden og tage valgløfterne alvorligt. Derfor er der på nuværende tidspunkt ikke brug for yderligere nedskæringer og forslag om øget arbejdsudbud. Der er brug for flere nye job til arbejdsløse og lære- og praktikpladser til de unge.

Der er brug for en offensiv vækststrategi, og her kan regeringen gennem sin klima- og energistrategi øge investeringerne i en bæredygtig erhvervs-mæssig omstilling, der kan skabe flere nye og grønne job. Regeringen bør etablere en klimafond til at understøtte vækstinitiativerne.

Fagbevægelsens ledelse må lytte til medlemmerne

Vi opfordrer LO, FTF og AC til at fastholde, at behovet for mere arbejde og øget arbejdsudbud i første omgang skal sikres ved, at der skabes job til de mange arbejdsløse, og at de unge sikres praktik- og uddannelsespladser, samt ved nedbringelse af sygefraværet gennem en stor og effektiv indsats på arbejdsmiljøområdet.

Er der stadig behov for mere arbejdskraft, når disse mål er nået, så drøfter vi

selvfølgelig gerne andre og nye muligheder for øget arbejdsudbud. Men tingene må komme i den rigtige rækkefølge.

Organisationsmødet anbefaler fagbevægelsen sammen at arbejde for:

- At de politiske beslutninger på arbejdsmarkedet sker i overensstemmelse med virkeligheden og ikke efter en beregningsmodel i finansministeriet eller de finansielle markeders krav.
- At arbejdstiden ikke øges for fuldtidsansatte.
- At flere deltidsstillinger opnormeres til fuldtidsstillinger.
- At der kommer større fokus på og investeringer i voksen-, efter- og videreuddannelse. Uddannelsessystemet skal også være for de arbejdsløse.
- At der indføres en reel uddannelsesaranti, der sikrer lære og praktikpladser.
- At arbejdsmiljøet bliver sat på den politiske dagsorden og bliver højere prioriteret gennem en offensiv arbejdsmiljøpolitik, så udstødning af arbejdsmarkedet minimeres betydeligt. Alle arbejdsulykker skal anmeldes.
- At bureaukratiet omkring beskæftigelsesindsatsen minimeres, således at det igen bliver attraktivt at være medlem af en brancherettet A-kasse. Og at de borgerlige indskrænkninger i retten til dagpenge bliver ændret, så ingen uforskyldt mister retten til dagpenge og optjeningsperioden forkortes.
- At indsatsen mod misbrug af løntilskudsjob og social dumping forøges.

Forts. fra s. 9

Ud fra mødet kan man konkludere, at der er stor aktions- og kamplyst, og at der efter al sandsynlighed vil blive kaldt til demonstration i Århus ved Folketingets åbning i oktober.

Styrk den fælles kamp

Der er i høj grad behov for at styrke den fælles bevægelse og kamp.

Vi har ingen grund til at forvente organisering af fælles aktioner fra LO-toppens side. Organiseringen må komme nedefra, som det skete, da trepartsforhandlingerne blev stoppet.

Det hjælper heller ikke at fastholde illusionerne om en 'rød' regering.

Det er den nuværende regering, der fører sparekniven, så lad os i stedet samle kræfterne i en fælles kamp om de konkrete krav, der kan forene arbejdende, arbejdsløse, studerende, fleks-

jobbere med flere, og lad os ikke nøjes med at samles til en uforpligtende appel om bedre tider. Lad en planlagt demonstration blive stor, og lad den samtidig have bid og mobilisere omkring det, der betyder noget. Lad os vende vreden mod dem, der rent faktisk fører europagtens nyliberale nedskæringspolitik i dagens Danmark.

TSO

Se interviewet med Aitor Tinico s. 18

Note til udtalelsen

Kommunistisk Politik bringer her hele udtalelsen 'Der er en anden vej ud af krisen' fra det landsdækkende fagforeningsmøde den 15. juni.

Vi skal imidlertid gøre opmærksom på, at selvom den indeholder rigtige krav, kan den efter vores mening ikke tjene som grundlag for en bred folkelig mobilisering mod SRSF-regeringens nyliberale politik og for offensive krav om social genopretning.

Se også kommentaren på s. 3 i dette nummer 'Byg op til et rigtig varmt efterår'.

Redaktionen

- At den offentlige sektor udvikles gennem en tillidsbaseret dagsorden.
- At der ansættes flere velfærdsarbejdere i den offentlige sektor, så kvaliteten af servicen øges og nedslidningen mindskes.
- At skattelettelser ikke finansieres ved forringelser af dagpenge, pension eller andre overførselsindkomster. Vi accepterer ikke en politik, som sætter splid mellem dem, der har arbejde, og dem, der ikke har.

Vi vil vurdere de politiske udspil efter aflysningen af trepartsforhandlingerne og vil opfordre forbundsledelserne til at fastholde de faglige krav.

Mødet opfordrer til, at der arbejdes på at organisere et større tillidsrepræsentant- og organisationsmøde med dagsordenen »En ny politik for Danmark«. Der opfordres til, at konferencen holdes inden oktober.

Mødet opfordrer til, at der organiseres aktiviteter på lokalt plan.

Mødet opfordrer til, at der iværksættes en kampagne for ændringer i dagpengesystemet, så ingen uforskyldt mister ret til dagpenge, og til at optjeningsperioden til dagpengeret nedsættes.

Landsdækkende fagforeningsmøde afholdt hos Dansk El-Forbund København 15. juni 2012.

Underskrevet af mødelederne Anders Olesen og Anders Munk.

Arbejdsfordeling

Forholdene var klare allerede ved min ansættelse for et halvt år siden:

- Du er ikke garanteret 37 timer om ugen, men normalt vil arbejdstiden svinge deromkring. Dog følger arbejdet skolerens rytme, hvorfor det ser sløjt ud i forbindelse med skoleferier.

Jeg og de øvrige seks chauffører, der udfører arbejdet i samme rytmer som skolerne, har været lidt bekymret for sommerferien. Det kunne jo munde ud i en lang tvungen sommerferie, som ikke kan dækkes af feriepenge. Efter en del grublerier fandt jeg en kattedem. Jeg foreslog min arbejdsgiver, at han afskedigede mig i ti uger. Derefter ville jeg gå på tre ugers ferie.

Overordnet set ville jeg ikke genere nogen. Tværtimod ville mine kollegaer få flere timer til fordeling på færre hænder, hvilket ville bringe dem tættere på en fuld arbejdstid.

Jeg vil i respekt for kravene om aktiv arbejdssøgning benytte mig af lidt mere fritid, og desuden glæde mig over at have elimineret en svag ugeløn. Min arbejdsgiver er forpligtet til at betale tre G-dage, men får lettere ved at fastholde sit personale, da han i større grad kan efterkomme deres behov for en rimelig lønpose. Han undgår også udgifter i forbindelse med at skulle indfri kravet om mindst fire timers løn på en arbejdsdag – uanset eventuelle færre arbejdstimer.

Da tiden nærmer sig, formulerer jeg selv min opsigelse, hvilket min arbejdsgiver har det fint med. Den slags bureaukrati er han helst forundt. Jeg sørger for at indflette, at der står en plads ledig til mig senere på året.

Jeg er bekendt med, at jeg skal give fremmøde i hhv. a-kasse og jobcenter, kort efter min opsigelse er trådt i kraft, men ellers skulle jeg være fredet i tre måneder inden de obligatoriske opfølgingsmøder. Som nyfrisk arbejdsløs er man 'fre-

det' i ni måneder – bortset fra opfølgingsmøderne – hvor man så er forpligtet til at søge arbejde, men i øvrigt ikke pålægges tvangsaktivering.

Så jeg møder frisk og frejdig op til møde hos den private 'aktør' AS3 employment. Jeg er ved godt mod. Min situation skal lige afklares, hvortil min opsigelse er et godt kort. Jeg har jo egenhændigt formuleret den og derfor fået flettet en god pas-sus ind: "Det forventes, at der igen er arbejde til den opsagte midt i august 2012." Derfor forundres jeg over reaktionen:

- Kan du ikke få din arbejdsgiver til at melde helt klart ud, altså give en garanti for ansættelse?

Jeg forsøgte at forklare, at det er vanskeligt at få en arbejdsgiver til at melde så klart ud flere måneder i forvejen, men det hjalp lige fedt. Så kom chokket:

- Jamen, så skal du jo i aktivering om tre uger. Det er et fire ugers kursus, hvor du lærer at skrive CV og ansøgninger. Jeg blegner og går i sort på samme tid:

- Hvordan hænger det sammen? Sidst jeg var arbejdsløs, blev jeg ikke aktiveret i de første ni måneder.

Forklaringen er, at jeg ikke har opnået fuld dagpengeret siden sidst, hvorfor jeg i princippet fortsætter direkte fra min sidste periode, som netop varede ni måneder. Derfor står jeg nu direkte over for tvangsaktivering. Jeg forsøger mig med ideer til en jobplan, der først skal iværksættes, kort tid før mit ansættelsesforhold skal genoptages på ny, men uden held.

Det kan nok være, at jeg tog fat i min mobil, da jeg slap ud fra AS3 employment. Opringningen til min arbejdsgiver gav positivt resultat. Jeg vil i løbet af få dage modtage en ansættelseskontrakt med virkning fra august. Jeg ånder lettet op med udsigt til at undgå dumme-kurset.

Reno

Digteren Ivan Malinowski (1926-1989) hørte til sin generations markante lyrikere og var en fremragende oversætter af det 20. århundredes nye poesi

I 2006, da han ville være blevet 80, udsendte Carl Erik Bay og Erik Stinus et udvalg af digte, han ikke selv havde medtaget i sine digtsamlinger – heraf en hel stribe glimrende politiske digte, først trykt i aviser og tidsskrifter. De er rammende og forbløffende aktuelle.

De står i samlingen 'Når vejskiltene er vendt' (Borgen)

ADVARSEL

Forfulgte i alle lande!
Når I flygter for livet,
gå uden om Danmark,
det er mit råd.
Her i mit land,
som er en oase,
et smørhul og et kødbjerg,
hersker stenhjerner.
Loven er lovende
og justitsministeren
ikke en hvem som helst
men en dannet mand,
han kan fremmedord som asyl
og humanitet, men de er og bliver
fremmede i hans mund.
Sorthårede, skibbrudne,
anderledestænkende!
Jeg som har nydt
jeres brød, fugt og vin
er nødt til at sige: her
har I ikke noget at hente!
Her hersker ikke jeg
men stenhjerner som ikke
skylder nogen noget
og som uden skånsel
sender jer tilbage
til dem der står parat
til at behandle jeres sag
uden fremmedord,
uden at hykle. Her
hersker hykleriet.
Skiltene med 'Velkommen'
gælder ikke jer, gæstfriheden
indskrænker sig til gratis
returbillet til Berlin,
Beirut, Belsen.
Har I jeres liv kært

siger jeg jer: gå langt
uden om Danmark.

Først trykt i Politiken 20. august 1986

FREMMED I DANMARK

Vi er alle flygtninge
(fra et formløst mørke)
vi er alle indvandrere
(fra Bagindien eller
Sorte Evas Afrika)
vi er alle fremmedarbejdere
(for kapitalen)
vi er alle asylsøgere
(hos menneskeheden)

Jorden er vort hjem
(her er ingen en fremmed)
magthavernes magt
er vor magt
(det er vor vilje
de skal udføre)
og hver eneste
af alverdens lande
er vort land
(ifølge FN)

Også Danmark?

Her er snart alt
på andres hænder.

Vi er alle flygtninge

To digte af Ivan Malinowski

Her blomstrer fusioner
der formindsker mennesket.
Her bruges naturen
som brændstof for industrien.
Her vokser bankerne
og Satans møller
og kulden blandt mennesker:
jakkesæt og DAN-kort
fortrænger alle
rentable og afvigende
- brede som gøgeunger.
Og hver gang et stkke
af Danmark sælges
eller pantsættes
eller privatiseres
for næsen af mig
husker jeg hvor godt
et land det trods alt
engang var at leve i.
'Jeg er ikke hjemme
i dette land
men dette land opfører sig
som hjemme i mig!'
Snart er jeg lige så fremmed her
som I fremmede.

I som taler mit sprog
på urdu og kurdisk
og tyrkisk og græsk
til bolighajer på Vesterbro
Nørrebros herremænd
og regeringens stenhjerner
- skal vi tage konsekvensen
og vende dette land ryggen?
Eller
skulder ved skulder
erobre og rejse
Danmark i dets dejlighed?

Først trykt i Politiken 21. maj 1988

Kunstner: Jens Galschiøtt

Justitsgyseren

Af Mona Ljungberg
Støttekredsen for Flygtninge i Fare

Det var pinligt at
høre justitsministe-
ren og Socialdemo-
kratiets udlændin-
geordfører tale om
'uafhængigt flygt-
ningenævnet' i aften-
ens nyheder. Det
er pinligt, at justits-
ministeren og
Socialdemokratiets
udlændingeordfører forsvarer udvisninger
til Syrien og Iran.

Vi skal minde om, at det var under en
socialdemokratisk regering for ikke så
mange år siden, flygtninge blev udsendt til
tortur, og nogle blev dræbt. Har I slet intet
lært af jeres tidligere fejlpolitik?

- Der var Siva, 18 år, fra Sri Lanka, 15 år
og ikke tortureret, første gang han kom til
Danmark.

- Der var Ashkan fra Iran, udsendt 18 år
gammel til tortur.

- Der var en sikh fra Indien udsendt til
tortur.

- Der var manden fra Algeriet, udvist af
Danmark, tortureret og dræbt.

- En mand fra Mauretania slap. Takket
være DR's Jersild og holdet bag "Rapport-
ten" dengang. Udenrigsministeriet havde
givet usande oplysninger til flygtningenæv-
net om faren for manden, hvis han vendte
tilbage til Mauretania, hvilket DR-udsen-
delsen afslørede.

Nu vil I igen
tvangsudsende
mennesker til fare
for deres liv. Er det
virkelig blevet
etableret socialde-
mokratisk politik?

I flygtninge i
fare går vi ikke ind
for sultestrejker. Vi
går ikke ind for, at

folk skal ødelægge liv og helbred, hverken
andres eller eget.

Men vi går heller ikke ind for, at menne-
sker i nød sendes ud til lande, hvor de med
stor sandsynlighed bliver udsat for overgreb
af værste skuffe.

Vi går heller ikke ind for, at flygtninge skal
tæres op af frygt for deres fremtid og vejen
til skafottet, psykisk tortur og nedbrydning
af mennesket. Vi går ikke ind for, at men-
nesker tvinges ud i desperate handlinger.
Ethvert menneske har ret til at forsvare sit
liv.

NB. Om flygtningenævnet er uafhængigt
eller ej? Måske. Men flygtningenævnet er
blot en lille brik i et større magtspil. Uden-
rigsministeriet er ikke uafhængigt. Rigspo-
litiet er ikke. Udlændingestyrelsen er ikke.
Oplysninger fra disse tre instanser tillægger
nævnet stor vægt i sine afgørelser. Formelt
træffer flygtningenævnet afgørelse – men
efter vores opfattelse ofte ikke reelt.

24.5.2012

‘Vi vil ikke være moderne slaver’

Interview med FIAT-arbejder

Den økonomiske krise og EU's nyliberale politik hærger også Italien. Det er arbejdsgivernes gyldne tid. I november 2011 opsagde FIAT alle overenskomster i Italien. KP har talt med en af de mange kæmpende arbejdere på FIAT

200.000 italienere demonstrerede i Rom den 16. juni mod Monti-regeringen imod den nyliberale EU-politik og krævede en ny økonomisk politik, der skaber vækst, arbejdspladser og et retfærdigt skattesystem. Det var den største demonstration, siden Monti blev indsat for godt et halvt år siden.

Den var arrangeret af de tre store fagforeninger, og FIAT-arbejderne var med.

KP: *Hvordan har dine arbejdsforhold ændret sig de sidste år under krisen?*

De sidste to år har været hårde for os. Problemet i bilindustri sektoren er overproduktion. Nogle fabrikker er lukkede, som Termini Imerese på Sicilien. Andre er blevet omstrukturerede for at ”øge produktiviteten og konkurrenceevnen” eller for at ”øge effektiviteten” med et

Fakta om den italienske krise

Italiens offentlige gæld er 120 procent af bruttonationalproduktet. Det er verdens tredjestørste statsgæld, på astronomiske 1.843 mia. euro. Italien er igen inde i recession med tre på hinanden følgende kvartaler med negativ vækst. Industriproduktionen er nu 25 % under, hvad den var før krisen i 2008. Den faldt meget stejlt første kvartal 2012, hvor mere end 400.000 mistede deres arbejde. Købekraften er faldet, vigtige industrivirksomheder er lukket.

Officielt er arbejdsløsheden 10,46 %, blandt unge mere end 50 %, i Syditalien 36 %.

nyt produktionssystem (Ergouas). Med andre ord for at øge udbytningen af arbejderne.

I Pomigliano-fabrikken blev 5.500 arbejdere suspenderede fra produktionen, og der er nu kun 2.100, der er kommet tilbage til produktionen. Chefen ønskede kun de yngste arbejdere, de ”mere seje”, som han kan få mere ud af, før de er slidt op. For de andre 3.400 arbejdere er fremtiden uvis.

Hr. Marchionne, direktøren, opsagde alle kollektive aftaler i hele FIAT-koncernen. Den stærkest repræsenterede fagforening i denne sektor, FIOM, blev udelukket fra alle fabrikker. Ingen arbejdere med tilknytning til FIOM er indtil videre blevet taget ind igen på værkstederne i Pomigliano. Det er en klar diskrimination. Det er de gule fagforeningsfolk, der nu sidder med den kollektive forhandlingsret, og de er et fedt med chefen. Lederne slår ned med hård hånd, og strejker bliver straffet.

For at forbedre denne model kaldet ”Italiens mønstervirksomhed” har hr. Marchionne handlet som en ”demokrat”. Han gennemførte en urafstemning, hvor det var klart, at hvis arbejderne stemte nej, ville virksomheden lukke.

Det, som sker i FIAT-koncernen, er en model for de italienske arbejdsgivere og borgerskabet til at udnytte krisen til at ændre styrkeforholdet mod arbejderklassen. Det er vigtigt at understrege, at denne proces er foregået med støtte fra den tidligere Berlusconi-regering og

den nuværende Monti-regering – og skamfuld stilhed fra de reformistiske partier.

Er arbejderne bange for at miste deres arbejde?

Ja, selvfølgelig. Den kapitalistiske krise bliver ved og ved. De biler, vi producerer, bliver ikke solgt, arealerne rundt om virksomheden er fyldt med biler. De bliver endda opbevarede i andre virksomheder. Arbejdsrytmen er ”dansende”, men generelt er den meget høj. Der er kun ti minutters pause på en dag, og hvis du skal på toilettet, må det kun tage tre minutter. Hvordan kan du hvile på tre minutter? For kvinderne er situationen virkelig slem. Når de arbejder, har de ikke engang tid til at få en tår vand, og kantinen åbner først efter syv en halv times arbejde. Produktiviteten øges, men vores løn, trods løfter om det modsatte, er fortsat den samme. Vi producerer en masse merværdi, men FIAT sælger ikke bilerne, så de får ikke realiseret deres profit. Under disse forhold er arbejderne udsat for en enorm afpresning og er bange for at blive arbejdsløse før eller siden.

Hvad sker hvis du mister dit arbejde?

Hvis jeg midlertidigt mister mit job pga. forholdene på det kapitalistiske marked, eller at virksomheden bliver lukket pga. reorganisering, så går jeg på ”reduceret løn” i maks. to år. I så fald mister jeg mellem 20-30 % af min løn. Efter denne periode overgår man til

September 2011: Generalstrejke mod spareplan

Berlusconi-regeringen vedtog på ordre fra EU en spareplan på 54 mia. euro. Planen rummede bl.a. nye angreb på arbejderklassens rettigheder i forbindelse med afskedigelser og fridage.

På gaden lykkedes det den italienske arbejderklasse at presse fagforeningerne til at indkalde til generalstrejke i forbindelse med førstebehandlingen den 6. september 2011. Det udviklede sig til en militant markering, hvor fabrikker og arbejdspladser stod tomme, mens arbejdere fyldte gaderne sammen med unge i massedemonstrationer mod den kapitalistiske offensiv og spareplan.

Mere end en million arbejdere deltog i demonstrationer i hundredvis af byer. I mange virksomheder i metalindustrien blev strejken fulgt 100 %, og flere steder blev der organiseret blokader foran virksomheder, der ikke var gået med i strejken.

”mobiliteten”, hvilket er indgangen til permanent arbejdsløshed. Der er ikke nogen andre job at få. I de sydlige regioner af landet er ungdomsarbejdsløsheden omkring 50 %. Det eneste alternativ hedder mafiaen, men vi kæmper både mod den og statsmagten, som er forbunden med den.

Gælder det samme for ældre arbejdere?

Det ville det havde gjort indtil for nylig. Men nu efter den seneste såkaldte pensionsreform kan ældre arbejdere blive fyret fra produktionen uden ret til pension, fordi pensionsalderen hele tiden hæves. Vi kalder det ”exodus”. Der er omkring 350.000 arbejdere, der hverken får løn eller pension. De sulter.

I kæmper for forandring. Kan du sige noget om jeres strejke i FIAT på landsplan?

Vi, altså arbejderne i FIAT-koncernen, har deltaget i alle de største demonstrationer de sidste år, især dem blandt metalarbejderne. Forrige marts demonstrerede vi i Rom. Det var en kæmpe

demo med omkring 300.000 arbejdere, der udtrykte deres modstand mod FIAT-modellen og regeringens reaktionære politik.

I de seneste måneder har vi været involverede i kampen mod regeringens ”arbejdsmarkedsreform”, der skal give arbejdsgiverne ”frihed til at fyre”, udvide usikkerheden og indskrænke perioden med ”reduceret løn”. Lige nu arbejder vi for at presse fagforeningen på branche- og landsplan til at etablere generalstrejke mod denne arbejderfjendtlige reformpolitik. Det er ikke nogen let situation, men vi giver ikke op, de får ikke arbejderne til at bøje nakken.

Hvordan organiserer I modstanden på jeres arbejdsplads og i jeres by?

Vi arbejder på forskellige måder. Du ved, det findes jo ikke længere nogen arbejderfagforening på FIAT. Men den eksisterer udenfor. Så vi organiserer møder, sammenkomster og debatter, fordeler løbesedler osv. lige uden for virksomheden. Det er aktiviteter, der involverer både dem i arbejde og de arbejdsløse. Når vi mobiliserer til, at folk kan deltage, så involverer mange arbejdere og unge sig. En vigtig rolle har kvinderne, vores koner, de har organiseret sig i støttekomiteer for arbejdernes kamp. Vi får støtte fra mange indbyggere i byen. Når vi laver demonstrationer, går studerende og arbejdere fra andre virksomheder med. Selvom der er splittelse mellem de forskellige fagforeningsledelser, så er der stor enighed

blandt os medlemmer. Vi har stået sammen mod angrebene fra Berlusconi-regeringen og nu angrebene fra Monti-regeringen.

På landsplan er der fagforeninger, politiske grupper og sociale organisationer, der hjælper os og udvikler vigtige initiativer til at nægte at betale krisen og kapitalismens gæld. Der er komiteer i mange byer nu. I Rom har der været afholdt en national konference for at forberede national generalstrejke og udbygge bevægelsen. Der har været to tidligere generalstrejker. Ledelsen af fagbevægelsen tog luften ud af den tredje generalstrejke ved at sænke tempoet i mobiliseringen og tog ikke ansvar for at sætte perspektiv på modstanden.

Jeg tror ikke, den nuværende situation kan holde ret meget længere, der foregår så meget hele tiden. Der vil komme en social eksplosion, og det er det, vi kommunistiske arbejdere forbereder.

Hvad ønsker du af fremtiden?

Vi ønsker arbejde, bedre arbejdsforhold, nedsat arbejdstid og nedsat intensitet. Vi vil have vores ret og frihed, for vi vil ikke være moderne slaver. Men vi ved også, at kapitalismen ikke kan garantere det. Så jeg tror, at det er rigtig vigtigt i disse tider, at vi som arbejderklasse får sagt højt, at vi ønsker et nyt samfund uden udbytning, og hvor produktionsmidlerne tilhører fællesskabet med arbejderklassen ved magten. Det er den fremtid, jeg kæmper for sammen med mine kammerater, en menneskeværdig fremtid.

Ikke-valgt regering skal gennemføre trojkaens vilje

I november 2011 indsatte trojkaen EU, IMF og ECB (Den Europæiske Centralbank) Monti-regeringen i Italien til at gennemføre, hvad Berlusconi-regeringen ikke længere magtede. Det er en såkaldt teknokrat-regering, der ikke er demokratisk valgt, men indsat på EU-diktat og efter pres fra finansmarkederne.

Den neoliberale Monti har tidligere været EU-kommissær i årevis, europæisk præsident for den trilaterale kommission, medlem af Bilderberg-gruppen og konsulent for investeringsbanken Goldman Sachs.

Monti har samme neoliberale program som chefen for den europæiske centralbank, Trichet: forøgelse af konkurrenceevnen for enhver pris (øget udbytning), højere pensionsalder, pensionsnedskæringer og lettere adgang til fyringer.

Denne anti-sociale politik gennemføres af regeringerne i EU-landene og er koordineret på europæisk plan. ’Euro Plus-pagten’, ’Stabilitets- og vækstpakken’ og også den seneste EU-traktat fra Merkel og Sarkozy (’Finanspagten’).

Europartier vandt omvalget i Grækenland

Flot valg til venstrefløjssliste var ikke nok Europartierne i Grækenland kan fortsætte ved magten mod befolkningens vilje

Sjældent har et parlamentsvalg fået så meget opmærksomhed som det græske omvalg 17. juni. Verdens borgerlige medier gyste ved den tanke at et parti kunne komme til magten, der var modstandere af EU's sparekrav, og ønskede at sende regningen for krisen tilbage til spekulanter og tyske storbanker.

Til gengæld var interessen blandt grækerne selv kølnet noget siden valget den 6. maj, hvor stemmeprocent var 65 %, frem til omvalget, hvor stemmeprocenten kun blev 62%.

Men selv om venstrefløjsslisten Syriza fik et meget flot valg også i "anden runde" og gik frem til 26,9 %, blev det i stedet det borgerlige parti Nyt Demokrati, der igen fik flest stemmer med en fremgang til 29,6 %. Det kunne dermed indkassere den bonus på 50 ekstra mandater, som går til det største parti, ifølge

en underlig og udemokratisk bestemmelse i den græske valglov.

Fordelingen af mandater efter valget er derfor, at Nyt Demokrati har 129 mandater og det socialdemokratiske Pasok 33 mandater.

Det vil sige, at de partier, der er med på EU's sparepakker og låneaftaler, og vil blive i eurozonen uanset omkostningerne for grækerne, lige præcis fik flertal i parlamentet på 162 ud af 300. De vil derfor danne en koalitionsregering, selvom de er traditionelle politiske modstandere. Nogenlunde som hvis Venstre og Socialdemokraterne dannede regering sammen – selvom de græske politiske kløfter er større.

En udbrydergruppe fra Pasok dannede sidste år partiet Demokratisk Venstre. Det opnåede 6,2 procent og kommer måske med i den nye regering.

Det græske revisionist parti KKE fik en gigantlissing og blev næsten halveret i stemmeprocent. Med kun 4,5 procent af stemmerne røg de ned i nærheden af den græske spærregrænse på 3 procent. Deres pladser i parlamentet blev reduceret fra 26 til 12 mandater.

På højrefløjen gik det åbent fascistiske

(nazistiske) Gyldent Daggry lidt tilbage til 6,9 procent, og det højreorienterede parti Uafhængige Grækere fik 7,5 procent, også en tilbagegang.

Den græske specialitet med at give det største parti 50 ekstra mandater er således med til at Grækenland kan fortsætte en politik, som flertallet stemte imod.

Valgresultatet var egentlig ikke overraskende. Borgerskabet har de sidste måneder sat alle sejl til og har brugt mange millioner af euro på skræmmekampagner, der fortalte, at et nej til sparrekravene ville åbne afgrunden og udløse et exit fra EU og en ukontrollabel bankerot med udsigt til alles ruin..

Men det er svært at true en befolkning, hvor ungdomsarbejdsløsheden er på 50 procent, og mange må søge mod udlandet for at finde et arbejde, mens politi og fascistiske grupper gør gaderne usikre, med voldelige overfald på venstreorienterede og immigranter.

Det flotte resultat for Syriza viste at der er rigtig mange, der hellere vil satse på afgrunden end mere "hjælp" fra EU.

Hvem profiterer?

Nedskæringer, grådighed og smerte i Spanien

Af Conn Hallinan

EU har sendt en såkaldt 'hjælpepakke' på 100 milliarder euro til den spanske banksektor. Hvad ligger der i det?

Nobelprismodtageren i økonomi Joseph Stiglitz karakteriserer den spanske bankpakke som 'voodoo økonomi', der er sikker på at slå fejl. New York Times' økonomiske analytiker Andrew Ross Sorkin er enig: "I dag bør det stå klart, at pakken har slået fejl - eller i det mindste er på vej til det". Og den økonomiske kommentator og nobelpristager Paul Krugman begræder, at Europa (og USA) gentager gamle fejl og spørger: "Hvorfor tager ingen ved lære af dem?".

Nordeuropæiske banker på kasino

Faktisk synes EU's svar på det økonomiske kaos, som har grebet kontinentet, ved første øjekast ud til at være en kombination af dybe illusioner, og hvad en britisk reporter kaldte 'sadosokistisk monetarisme' - endeløse nedskæringer, vilde stramninger og omfattende fyringer. Men om noget 'virker' eller ikke, afhænger af, hvad du lever af.

Har du et regulært arbejde, er du i dybe vanskeligheder. Den spanske arbejdsløshed er på 25 %, meget højere i den sydlige del af landet, og 50 % blandt ungdommen. På en eller anden måde går disse tal igen, omend ikke helt så høje, i hele eurozonen, specielt i de lande, der har nippet af bægeret med

Circe's bankpakker: Irland, Portugal og Grækenland.

Men hvis du er Josef Ackermann og står i spidsen for Deutsche Bank, så tjener du 8 millioner euro i bonus i 2012, fordi du med succes fik brugt de sidste 4 års økonomiske nedsmeltning til at gøre banken større og mere magtfuld, end den var før sammenbruddet i 2008. I 2009, hvor folk mistede deres arbejde, deres bolig og pension, steg Deutsche Banks profitter med 67 %, for sluttelig at skrabe næsten 8 milliarder euro ind i 2011. Banken blev ramt i 2012, men den spanske bankpakke vil hjælpe til at genindvinde Deutsche Banks tab på dets spekulationer i spansk ejendom.

Og tror du ironien er død, så var det den spanske ejendomsboble, som tankede landets økonomi op - den gang lå

Madrids gæld blandt de laveste i eurozonen - og tyske banker (såvel som franske, hollandske, britiske og østrigske) finansierede denne boble. Tyske banker finansierede også ejendomsboblen, der knuste Irlands økonomi. Godt 60 % af Deutsche Banks indkomster er udenlandsk baseret.

Tænk lige over disse tal: I 1997 lå ejendomslåne i Irland på 5 milliarder euro. I 2007 nåede de op på 96,2 milliarder euro. Et hop på 1730 %. Ejendomspriserne steg 500 %. Det samme som spanske boligudgifter steg. Men bankerne vidste ikke, at de pumpede en boble op? Selvfølgelig vidste de det, men de tjente gode penge.

Da den amerikanske finansindustri selvdestrueredes i 2008, sprang den irske og spanske boble, og hvem fik regningen? Irske skatteydere måtte punge ud til en pakke på 30 milliarder dollars til Anglo-Irish Bank - i realiteten landets totale skatteprovenu i 2009 - og fik til gengæld 15 % arbejdsløshed, enorme beskæringer af mindstelønnen, forringede pensioner og nedskæringer i de sociale ydelser. Spanien bevæger sig i samme retning

Som den spanske økonom og professor ved London School of Economics Luis Garicano sagde til i New York Times "så opnåede Spanien ikke et af sine hovedformål i forhandlingerne (om bankpakken), som var at få hele EU til at påtage sig en del af risikoen ved at redde den finansielle sektor, i stedet for at det hele faldt direkte ned på ryggen af de spanske skatteydere."

Garicano fortsatte beklagelsen: "De, der lånte ud til vores finansielle system, var de nordeuropæiske banker og forsikringselskaber, og de burde bære konsekvenserne af disse beslutninger".

Men naturligvis vil de ikke det. I stedet fik bankerne lov til at gå på kasino, spillede andre folks penge op, og fik deres tab erstattet. Det er et herligt arbejde, hvis man kan få noget af det!

Sadomasokistisk monetarisme

Imidlertid handler den 'sadomasokistiske monetarisme' strategi om langt mere end bare at redde bankerne på bekostning af det store flertal af europæiske skatteydere. Den dækker over sine lang-

sigtede hensigter i et kodesprog: 'det stramme arbejdsmarked', 'intern devaluering', 'pensionsreform', 'fælles budgetterings processer', 'politisk union'.

En hurtig oversættelse:

'Det stramme arbejdsmarked' betyder afskaffelse af overenskomster, som sikrer ordentlige løn- og arbejdsforhold og goder, alt sammen vundet via en lang proces af forhandlinger og faglige aktioner. Som New York Times fortæller forsøger den spanske højre regering at 'opløse de kollektive overenskomster'.

Driften mod skrotning af faglige overenskomster kobles sammen med 'intern devaluering', der som Krugman påpeger "grundlæggende betyder løn-nedgang". Hvis arbejderklassens kan blive tvunget til at acceptere lavere løn og færre tillægsgoder - og der er intet bedre disciplinært i den henseende end høj arbejdsløshed - vil profitterne stige. Det store flertal bliver selvfølgelig fattigere, men ikke de folk, som styrer Deutsche Bank.

'Pensionsreform' betyder simpelthen at gøre ældre folk fattige, selvom de intet har at skaffe med boligboblerne, der har lagt Spanien og Irland ned. Men igen: Nogen skal yde ofre, og de ældre har jo ikke alt for længe igen alligevel. Hvilke isflager at sætte dem ud på!

'Fælles budgetprocesser' og 'politisk union' betyder opgivelse af national suveræniteten for at holde bankerne solvente - grundlæggende betyder det demokratiet endeligt på kontinentet. Folk vil kunne vælge, hvem de vil, men ingen national regering har noget at sige i forhold til den økonomiske politik. Kunne du tænke dig at stimulere økonomien lidt for at få arbejdsløsheden ned og skatteprovenuet op? Nej, da. Men du er velkommen til at male parkbænke i de farver, du kan lide.

Spanierne bliver sorteper

Den spanske bankpakke på 100 milliarder euro vil ikke komme gennemsnitsborgeren til gavn, som det også var tilfældet med pakkerne i Irland, Portugal og Grækenland, og det vil låse kommende generationer i Spanien fast i gæld. Italien er den næste (for ikke at medregne lilleputter som Cypern og adskillige østeuropæiske lande, der måske falder, før Rom er endeligt plynd-

ret). Eurozonens økonomier anslås at falde med 0,1 % i 2012, og arbejdsløsheden i denne blok på 17 lande er i dag 11 % højere end på noget tidspunkt siden euroen blev etableret i 1999.

Spaniens højreorienterede statsminister Mariano Rajoy har forsøgt at argumentere for at bankpakken ikke var så slem, som de tilsvarende, der blev påtvunget Irland, Portugal og Grækenland, men tyskerne satte ham øjeblikkeligt på plads: "Der vil være en trojka (EU, Den Europæiske Centralbank, og Den Internationale Valutafond), der vil sikre, at aftalerne gennemføres", udtalte den tyske finansminister Wolfgang Schäuble til New York Times.

Det er ikke usandsynligt, at euroen vil bryde sammen engang i det kommende år, men selvfølgelig vil gælden stadig være der. Fortidens døde hånd vil hvile på de levende i lang, lang tid fremover.

Finansmanden George Soros lægger meget af skylden for den nuværende krise på Tyskland; faktisk anklager han kansler Andrea Merkel for at etablere et 'tysk imperium' - men det er forenklet. Tyskland har ganske vist ført an i den 'sadomasokistiske monetarisme', men denne strategi handler ikke bare om at give los for de økonomiske nedskæringskanoner for at etablere et Fjerde Rige. Over hele verden er kapitalen på march med det formål at rulle de sociale programmer fra tiden efter 2. verdenskrig tilbage og vende tilbage til den gyldne tidsalder, hvor de rige stort set kunne gøre, som de lystede.

At svække fagforeningerne er et centralt element i dette, ligesom privatisering af alt, hvad kapitalen kan få fingrene i, er det, og den økonomiske krise er det perfekte skalkeskjul for et forsøg på at opnå det. (...)

Den tidligere chef for Deutsche Bank Ackermann plaprede for nyligt om en 'tidsindstillet social bombe' af økonomisk ulighed, men end så længe har han ikke tilbudt at dele sin bonus på 8,8 millioner euro. Samtidig vil den globale ungdomsarbejdsløshed ifølge ILO komme op på 12,7 % i år og være på det niveau i mindst fire år, hvad der vil skabe en 'tabt generation' af arbejdere.

Så svaret på Krugmans spørgsmål: "Hvorfor gentager man gamle fejl?" er, at det er fordi de optræder som gangstere.

Spanske unge angriber EU's nedskæringspolitik

- Red befolkningen – ikke bankerne, lyder det fra den spanske bevægelse Los Indignados oven på EU's redningskrans til de spanske banker

Aitor Tinico var i sidste uge i Danmark for at fortælle om de spanske unges bevægelse Los Indignados, De Indignerede, som sidste år markerede sig med store demonstrationer i Spanien og siden marcherede til Bruxelles for at markere deres modstand mod EU's krisepolitik.

Han er ikke i tvivl om, at den redningspakke, EU lige har lanceret for de spanske banker, kun er et første skridt mod afgrunden for det spanske folk.

- Først kommer der en pakke til bankerne, så kommer kravene fra Trojkaen om nedskæringer og nedbrydning af velfærden. Og vi siger som grækerne: Vi ejer ingenting, vi sælger ikke noget, vi betaler ikke, siger Aitor Tinico.

- Bankpakken er et lån, som skal betales tilbage, men det er staten, der hæfter for gælden, hvis bankerne ikke kan betale. Og vi kan ikke betale den gæld, der er ophobet, den udgør fire gange BNP. Det kommer til at betyde yderligere nedskæringer i velfærden. Så vi siger: Red ikke bankerne, men befolkningen, siger han.

De Indignerede retter nu skytset mod den nedskæringspolitik, som EU og den såkaldte Trojka dikterer i hele Europa.

- Det, vi ser, er nedbrydningen af den sociale pagt. En proces, der fører til fattigdom og ødelæggelse af de fælles goder og en afdemokratisering og et tab af suverænitæt i hele Europa. I første omgang i Sydeuropa, som en slags laboratorium. Det, vi oplever i Spanien, kan hurtigt blive virkeligt for jer, siger Aitor Tinico.

- Det, vi ser i Europa, er, at nyliberale principper bliver gjort til en del af forfatningerne. Den ubetalelige gæld får hovedprioritet, og det betyder ødelæggelse af den velfærd, som er tilbage, siger han med henvisning til bl.a. finanspagten.

- Det, vi oplever i Spanien, kan hurtigt blive virkeligt for jer, siger Aitor Tinico.

Redningsplan for borgerne

I stedet for at redde bankerne og "servicere" gælden har bevægelsen præsenteret en "redningsplan for borgerne", som handler om at kræve grundlæggende rettigheder og velfærdsgoder tilbage. De Indignerede kræver så at sige pengene tilbage til borgerne.

Blandt kravene er en garanteret mindste indkomst og ret til en bolig. Arbejdsløsheden i Spanien er over 20 procent, og mange har været arbejdsløse så længe, at familierne ingen indkomst har overhovedet. Dagligt bliver masser af familier sat ud af deres bolig.

- Derfor vil tage husene, som bankerne ejer, tilbage. Det lyder skørt, men vi gør det. Folk er også med i aktioner, hvor de fysisk forhindrer myndighederne i at sætte folk ud, siger Aitor Tinico.

Bevægelsen afviser også de arbejdsmarkedsreformer, som bl.a. er dikteret af EU. I stedet er der brug for at skabe offentlige arbejdspladser og sikre job, og ikke den udvikling mod stadig løse ansættelser, som EU-kommissionen anbefaler.

Endelig kræver De Indignerede et mere direkte demokrati og involvering af borgerne, i direkte modstrid mod den udvikling, der nu foregår.

- Vi afviser nedskæringspolitikken. Den er udtryk for EU's og kapitalisterens regime over de fælles goder. Nedskæringspolitikken tilgodeser desamme økonomiske interesser, som har ansvaret for krisen. Det er kulmination af sammenbruddet i den europæiske sociale model, siger Aitor Tinico.

Han ser også krisen som ikke kun økonomisk, men også en politisk krise, hvor de etablerede partier ikke har svarene. De Indignerede afviser ethvert samarbejde med partier og fagforeninger i Spanien. Bevægelsen er vokset frem spontant og med flittig brug af nettet.

- Men vi kan ikke opnå det alene, så derfor må bevægelsen blive europæisk, ellers vil den slet ikke være. Vi må kæmpe for en europæisk "Redningsplan for befolkningen" og en ny europæisk traktat, som bygger på direkte deltagelse og samarbejde mellem folkene, siger Aitor Tinico.

Anstrengt forhold til fagbevægelsen

Det er ikke kun partierne, som de spanske unge vender ryggen, de afviser også den spanske fagbevægelse.

- De er rene parasitter, som kun hytter deres eget skind. De spanske fagforeninger er alle knyttet til et parti. Det eneste, de har præsteret under krisen, er én dags generalstrejke. Det ændrer du intet ved. De er bange for at miste deres privilegier, siger Aitor Tinico.

- Men hvis I vil være en europæisk bevægelse, så skal I vel have allierede også i fagbevægelsen i Europa?

- Vi anerkender, at fagbevægelsen i mange lande som i Norden har spillet en vigtig rolle i opbygningen af de velfærdssamfund, som nu er under nedbrydning. Derfor skal de med i bevægelsen, hvis den skal blive europæisk, siger Aitor Tinico.

Foreløbig har den spanske bevægelse mødtes med ligesindede i bl.a. Italien og Belgien, men ellers mødes de hele tiden på kryds og tværs på nettet, uanset hvor de befinder sig.

Bevægelsen har 500.000 fans på Facebook, og de vurderer selv, at omkring 115.000 ser sig selv som "medlemmer" af bevægelsen.

- Med en smartphone er du hele tiden til stede og kan tage del i både beslutninger og hurtigt nå frem til aktioner, som Aitor Tinico smilende forklarer.

brink, Fagbevægelsen mod Unionen

Mobiliseringen af studenterne i Quebec: Den vigtigste civile ulydighedsaktion i canadisk historie: Quebecs gode eksempel

Af Peter Hallward

Den helt usædvanlige mobilisering af studenterne i Quebec og deres undervisningsboykot mod studiebetaling har allerede gjort den til den længste og største studenterstrejke i nordamerikansk historie. Den har allerede indskrevet sig som den største civile ulydighedsaktion i Canadas historie. Den er hurtigt ved at blive en af de mest effektfulde og opfindsomme antinedskæringskampagner noget sted i verden

Alle situationer er forskellige, naturligvis, og Quebecs studenter trækker på en stærk historie for social og politisk kamp, grundlagt med 1960'ernes 'Quiet Revolution' og adskillige senere, øjenåbnende kampagner for gratis eller meget billig uddannelse. Støtten til regeringen i Quebec-provinsen, som er imod studenterne, er blevet udhulet af de sidste års anklager om korrupsion og bestikkelse. Hvorom alting er: Alle os, som kæmper mod nedskæringer og afgifter i andre dele af verden, kan lære meget af den måde, kampagnen er blevet organiseret og holdt kørende på. Det er på høje tid, at studenteraktivister, specielt i England, begynder at vise Quebec'erne det størst mulige kompliment: Er du i tvivl, så efterlign dem!

Den første grund til de studerendes succes ligger i både i det klare umiddelbare mål og dets forbindelse til en bred vifte af tæt forbundne mål. Studerende af alle politiske afskygninger støtter det nuværende 'minimumsprogram' for at bremse den liberale regerings planer om at forøge studieafgifterne med 82 % over en årrække. De fleste studerende og deres familier er

*Natteprotest: Studenterprotesterne har udviklet sig til en folkelig bevægelse
Her afbrændes anti-demonstrationsloven Bill 78*

ligeledes imod de mange lignende tiltag, der er gennemført af den føderale regering og provinsregeringerne i Canada de seneste år, der samlet set udgør et nyliberalt angreb uden fortillælde på den sociale velfærd (nye brugerafgifter på sundhed, eliminering af offentlig service og offentlige job, fabrikslukninger, hensynsløs udnyttelse af naturressourcer, højere pensionsalder, restriktioner mod fagforeninger og så videre). Og med undtagelse af bankerne og nogle arbejdsgivere beklager de fleste i hele Canada allerede det faktum, at gennemsnitsgælden for universitetsuddannede ligger på godt 27.000 dollars (150,000+ kr.).

Fremvæksten af CLASSE

Et stigende antal studerende støtter i dag desuden det grundlæggende princip om gratis uddannelse, som længe har været fremført af de mere militante grupper af studerende (løst

koordineret i den bemærkelsesværdige nye koalition CLASSE), og støtter deres krav om betingelsesløs afskaffelse af studieafgifterne, som kræves udfaset over en årrække og erstattet af en beskedent og fuldt ud mulig bankskat, i en tid med rekordstore bankprofitter.

"Denne benhårde holdning", bemærker The Guardians journalist, "har løftet CLASSE fra at være en relativt ukendt organisation med 40.000 medlemmer til et vildtvoksende fænomen, som i dag tæller 100.000 og hævder at repræsentere 70 % af de strejkende studerende."

Stadig flere kan se, hvordan et sådan krav kan bidrage til at kompensere for den helt åbenlyse socialøkonomiske udvikling i Canada de sidste 30 år, den dramatisk voksende ulighed i indkomster, der er cementeret af en hel stribe tiltag (skattelettelser, handelsaftaler og markedsførelsesplaner), som de rige og superrige har profiteret på på alle andres bekostning.

I Quebec har de studerendes modstand mod disse indgreb ikke bare

*Occupy Wall Street 30. maj 2012:
Kasserolleaften i solidaritet
med de studerende i Quebec*

Montreal 21. maj 2012: 'Ulovlig' demonstration mod Bill 78

skabt en 'mindste fællesnævner' på tværs af ellers vidt forskellige krav. Den har medvirket til at skabe et praktisk, militant interessefællesskab over for det systematiske nyliberale angreb.

"Det er mere end en studenterstrejke", udtalte en talsmand for CLASSE i april måned: "Vi vil have den til at blive en folkelig kamp".

Efter først hånligt at blive afvist i de borgerlige medier har denne særlige indsats for at gøre studenterbevægelsen til en social bevægelse de seneste uger båret frugt, og det ville være mere end svært at beskrive den generelle tone i reportagerne fra de natlige protestmar-

cher, som nu finder sted over en stor del af Montreal, med andre ord end kollektiv eufori.

Der er som bekendt endnu ikke sket noget tilsvarende i England, selvom den britiske variant af samme nyliberale angreb – fjernelsen af studiestøtteordningen EMA, umiddelbar tredobling af studiegebyrerne, systematisk markeds-gørelse af underhold – har været langt mere brutal. Men hovedårsagen til dette ligger mindre i nogle specielle fransktalendes hang til at forsvare en bestemt social arv end i de tre basale elementer i enhver folkelig kampagne, der er sær-

deles lette at overføre: strategi, organisation og styrkelse.

Som mange studerende godt vidste, før de startede deres antigebyr-kampagne sidste sommer, er den bedste måde at vinde den slags kampe at iværksætte en strategi, som ingen stats-tvang kan overvinde: en generel, altomfattende og 'ubegrænset' undervisningsboycot. Endags-aktioner og symbolske protestmarcher kan være med til at opbygge et momentum, men kun en "tidsubegrænset generalstrejke kan give de studerende maksimal styrke til at få ørenlyd for deres krav", forklarer CLASSE's avis *Ultimatum*.

Indtil videre har den været i 108 dage (siden 13. februar 2012, KP) og bliver bare ved. 'On ne lâche pas' (Vi stopper ikke) er blevet et velkendt slogan i hele provinsen. Så længe der er nok studerende, som er parate til at opretholde den, anbringer deres strejke dem i en næsten uovervindelig forhandlingsposition.

At sikre en sådan aktionsforberedelse er nøglen for CLASSE som organisation. Det har åbnet nye muligheder for de studerende, der tidligere blev repræsenteret af forsigtige og konventionelle studenterforeninger, til at forene sig med det mere militante ASSÉ med dets traditioner for direkte aktion og deltagerdemokrati. Aktivister brugte måneder på at forberede grundlaget for strejken, talte med de studerende én af gangen, organiserede fag efter fag og derpå fakultet efter fakultet, og de begyndte med de mere modtagelige og bevægede sig langsomt over mod de mere skeptiske.

På alle relevante niveauer har de dannet fællesmøder, der har givet sig selv magt til at drøfte tingene igennem og derpå træffe vigtige beslutninger hurtigt og kollektivt. Aktioner besluttet ved offentlig håndsoprækning snarere end gennem en opsplittende udveksling af private synspunkter. Jo mere magtfulde og effektive disse fællesmøder er blevet, jo mere entusiastisk og aktiv er deltagelsen. Delegerede fra fællesmøderne deltager så i mere omfattende kongresser, og uden en formel ledelse eller bureaukrati er den 'almindelige vilje', der er vokset frem på disse kongresser, så klar, at CLASSE nu er den vigtigste organiserende kraft i kampag-

Kasseroller i Villeray: Sådan ser demokrati ud

nen, som er i stand til at lægge et solidt pres på de mere kompromissøgende studenterforeninger.

Fællesmøder og kollektiv styrke

Uge efter uge har fællesmøderne besluttet at fortsætte strejken. Oftest har det samtidig betydet en beslutning om at vedblive med at tage de nødvendige skridt til at sikre dens vellykkede fortsættelse ved at forhindre et mindretal af uenige studerende i at bryde den. Strejkeveteranen Jamie Burnett, der kan trække på egne erfaringer fra McGill Universitet, har nogle gode råd til de mange studenteraktivister, som nu vurderer, hvordan kampagnen bedst udvides til andre dele af Canada: Det er ikke at forfalde til 'bløde blokader', som tillader undervisning at finde sted trods et strejkemandat, da det tillader universitetspersonalet at isolere de strejkende studerende og dumpe dem.

'Effektive strejker er svære at lave, i alt fald i starten', siger han, 'men det er meget mindre vanskeligt end at miste et semester. Og folk finder efterhånden ud af at opbygge en kultur med solidaritet og konfrontationspolitik under processen'.

Det vigtigste resultat af denne proces har indtil videre været udviklingen af en vidtrækkende kollektiv styrke. Fra starten har de studerende gjort sig stærkere end deres modstandere, ved at være opsat på at besejre snarere end at lyste de mere skeptiske dele af medierne og den offentlige opinion.

I sidste uge erklærede Gabriel Nadeau Dubois, talsmand for CLASSE: 'Vi har kollektivt lært, at hvis vi mobiliserer og forsøger at blokere noget, kan det også lykkes at gøre det'. Fra protestdemonstrationer og boykot af undervisningen blev strejken i april udvidet også at omfatte mere konfrontationssøgende demonstrationer og forstyrrende nattemarcher gennem byens centrum. Kort tid efter startede grupper som 'Mères en colère et solidaires' ('Vrede og solidariske mødre', KP) solidaritetsprotester i arbejderkvartererne i Montreal.

I et desperat forsøg på at genvinde initiativet ved at fremstille konflikten som kriminel snarere end som en politisk sag hastede den panikslagne provinsregering sin drakoniske Bill 78

Studenterprotesterne gearer nu om for at fortsætte sommeren igennem til starten på nyt semester

igennem for at begrænse marcherne, svække strejkekraften og (forud for det snart kommende valg) konsolidere sine akkreditiver som et lov og orden-styre. Imidlertid var det regeringen, der i den følgende eskalering blev tvunget til at blinke. Den 23. maj – dagen efter en historisk march gennem Montreal med 300.000 mennesker til støtte for de studerende – omringede politiet og arresterede mere end 700 mennesker, et utroligt højt antal efter historisk målestok. Men mobiliseringen er blevet for stærk til at kunne holdes i ave, og efter at den nye lov er blevet mødt af nærmest universel fordømmelse, er den allerede umulig at håndhæve. Siden den 22. maj er støttedemonstrationer for de studerende mangedoblet på mange måder og i et antal, som politiet ikke kan kontrollere, og med inspiration fra latinamerikanske (og endnu ældre *charrivari*-) traditioner er potteraslende marcher skudt frem som svampe over hele Quebec-provinsen. Tirsdag aften brød anspændte forhandlinger med regeringen atter sammen uden beslutninger, og forretnings- og turistsektoren er bekymret over udsigten til en ny bølge af gadeprotester, der fortsætter i Montreals sommerfestival-sæson.

Der er nu en meget reel chance for, at lignende mobiliseringer kan sprede sig. Nye meningsmålinger antyder, at de fleste studenter i Canada vil støtte en strejke mod højere studiegebyrer, og et

momentum for stærkere aktioner kan opbygges i Ottawa og tværs over Ontario. I Quebec selv peger målingerne i retning af, at en i starten tøvende offentlighed begynder at svinge over bag de studerendes krav og mod regeringens undertrykkelse.

Den 30. maj på det rituelle tidspunkt kl. 20.00 var der snevevis af solidaritetsdemonstrationer overalt i Canada og verden over. I London klingrende omkring 150 *casserolistas* (folk bevæbnet med kasseroller) sig vej fra Canada House til den canadiske ambassade på Grosvenor Square,

Hvis tilstrækkeligt mange af os er villige til at lære et par ting af vore venner fra steder som Quebec og Chile, kan dette antal ændre sig til ukendelighed i de kommende år. Efter megen tøven besluttede National Union of Students i England (NUS) for nylig, at undervisning bør være 'gratis for alle og på alle niveauer', og aktivister er ved at forberede en massiv TUC-demonstration (den engelske fagbevægelse, KP) den 20. oktober. Efter nogle mindeværdige forår er det tiden at forberede et skelsættende efterår.

Peter Hallward underviser ved Center for Forskning i Moderne Europæisk Filosofi ved Kingston Universitet, London.

Fotos Flickr/scottmontreal

Ansatte i løntilskud laver de fyredes arbejde

Ansatte i offentligt løntilskud udfører i stor stil det arbejde, som afskedigede medarbejdere tidligere stod for. Det viser en ny undersøgelse fra FOA, som ønsker reglerne om løntilskud ændret.

Hver fjerde af FOAs tillidsrepræsentanter oplever, at ansatte i løntilskud indgår i de normale vagtplaner. Og mere end halvdelen siger, at de aktiverede udfylder en del af det faste eller tidligere personales normale opgaver.

Hver fjerde tillidsrepræsentant fortæller også, at de ansatte med løntilskud bliver brugt som vikarer i forbindelse med sygdom og ferie. Og næsten halvdelen oplever, at de daglige arbejdsopgaver, som de aktiverede laver, tidligere blev udført af ordinært ansat personale. Men det støder FOAs næstformand, Mona Striib, for intet af det er tilladt.

”Det virker som om, at kommunerne skærer ned på de fastansatte på grund af økonomien og til en vis grad erstatter dem med folk i aktivering. Men det er jo ikke det, der er meningen med løntilskudsordningen, og det er bestemt ikke i orden,” siger Mona Striib.

Hun ønsker derfor, at reglerne for løntilskud i det offentlige bliver lavet om, så de minder om reglerne for løntilskud i det private. Her får den ansatte i løntilskud nemlig fuld løn, og det koster arbejdsgiveren 50 procent af lønnen. I det offentlige får ansatte i løntilskud ikke løn, men bliver fastholdt på den ydelse, de var på før - dagpenge eller kontanthjælp. Samtidig er det gratis for

de offentlige arbejdsgivere at ansætte folk i løntilskud.

”Hvis reglerne for at ansætte folk i løntilskud bliver ændret, så der gælder de samme regler i det offentlige som i det private, så vil det i højere grad forpligte arbejdsgiverne, og jeg er også sikker på, at vi ikke vil se lige så meget udnyttelse, som det vi ser i dag,” siger Mona Striib.

Antallet af personer i løntilskud er steget kraftigt i løbet af de sidste tre år. Inden for FOAs områder er der især sket en stigning inden for det pædagogiske område fra godt 5 procent af den samlede arbejdsstyrke i 2009 til godt 11 procent i 2012. For skolepedagoger, rådhushusbetjente mv. er tallet endnu højere. Her er mere end hver fjerde medarbejder ansat med løntilskud, viser tal fra Det Kommunale Løndatakontor.

FOA

Forbundet af Offentligt Ansatte

Drop EM i Israel

Det er ikke rimeligt at tildele Israel værtsskabet for U-21 Europamesterskaberne i herrefodbold i 2013, når Israel i øjeblikket holder 3 palæstinensiske fodboldspillere fængslet uden retssag. Det drejer sig om: Omar Abu Rois, målmand på OL-holdet, Mohammad Nimr, divisionsspiller fra Ramallah, og Mahmoud Sarsak, centerforward

Sidstnævnte har sultestrejket i Ramle-fængslet i næsten 3 måneder i protest mod sin fængsling uden retssag.

Det palæstinensiske foldfoldforbund PFA har skrevet et brev til UEFA's præsident, Michel Platini, med opfordring til at droppe Israel som værtsland for U-21 turneringen. Det bør Michel Platini, der ynder at fremstille sig selv om tilhænger af menneskerettigheder, lytte til.

Irene Clausen

København

Lissabon-traktaten

Højesteret må nu sikre demokratiet, siger Folkebevægelsen mod EU

Nu er det igen op til Højesteret at se mere seriøst på sagen end Østre Landsret, udtaler Rina Ronja Kari fra Folkebevægelsen mod EU

Østre Landsret har fældet dom i sagen om regeringens ratificering af Lissabon-traktaten uden en folkeafstemning, som de 34 sagsøgere mener, grundloven kræver. Ifølge landsretten betyder traktaten ikke overgivelse af suveræniteten.

Domsafsigelsen skete for fuldt hus, da et halvt hundrede mennesker mødte frem. Og da sagsøgernes advokat Ole Krarup og talsperson Helge Rørtoft-Madsen efterfølgende i Landsrettens gårdhave spurgte forsamlingen af sagsøgere og sympatisører, om de var tilfredse med dommen, var svaret et røgende nej.

- Dommen er ikke overraskende, da Østre Landsret jo i første omgang ikke mente, der var grund til at behandle sagen. Det var Højesteret ikke enig i og omstødte afvisningen den 11. januar. Nu er det igen op til Højesteret at se mere seriøst på sagen og forhåbentlig sikre demokratiet, siger Rina Ronja Kari, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Det er helt uforståeligt, at landsretten slet ikke kan få øje på suverænitetsafgivelse, når traktaten afskaffer Danmarks vetoret på over et halvt hundrede vigtige politikområder.

Venezuela 4.-11. august 2012

Tag med på international ungdomslejr

Tilmelding og yderligere oplysninger dku99.dk

Klassekamp i USA

I årene 2007-2010 forsvandt 40 % af den fattigste halvdel af amerikanernes formue, mens den gennemsnitlige samlede indkomst for den fattigste halvdel af familierne faldt med 7,7 % til 49.600 dollar eller ca. 300.000 kr. Det fremgår af den omfattende forskningsrapport Survey of Consumer Finances, som den amerikanske centralbank FED udgiver hvert tredje år, og som kom i mandags sidste uge.

Det kommer ikke som nogen overraskelse for FED, som påpeger, at den amerikanske økonomi i den periode har været igennem sin vanskeligste tid siden depressionen i 30'erne.

USA's bruttonationalprodukt, BNP, faldt med over 5 %, og arbejdsløsheden blev i perioden fordoblet til 9,5 %.

Der er således en håndfast årsag til, at utilfredsheden forstærkes i det amerikanske samfund.

Virksomhederne gør, som de plejer, men mere aggressivt, hvad de kan for at forringe arbejdsomkostningerne og lønningerne. 1.300 arbejdere på American Crystal Sugar har været lockoutet siden 1. august sidste år fra roesukkerfabrikkens afdelinger i North Dakota, Minnesota og Iowa. Sidste gang parterne mødtes, var i februar. Tonen på strejkevagterne er da også derefter. På et skilt står der således ”Berg [direktøren] sagde, at selv aber kan udføre arbejdet. Hvad er jeres undskyldning, skruerbrækkere?”

Den 31. juli 2011 stemte arbejderne nej til virksomhedens ’tilbud’, og dagen efter blev de lockoutet.

Efter de nyeste samtaler med medlemmerne har afdeling 167G af bageri-, konfektur-, tobaks- og kornstofarbejdernes fagforening nu besluttet, at der den 23. juni skal stemmes igen om Crystal Sugars ’seneste, bedste og sidste tilbud’, et tilbud, der ifølge formanden John Risky i det væsentlige er det

samme, som blev nedstemt 1. november sidste år. En aftale, der undergraver jobsikkerheden. Et modforslag fra fagforeningen blev i sidste uge afvist af Crystal Sugar.

Før de forhandlinger den 8. juni, der førte til Crystal Sugars ’bedste og sidste tilbud’, rejste arbejderne fra den 31. maj 200 miles (322 km) til fods og med høstvogn fra Drayton i det nordøstlige North Dakota til hovedsædet i Moorhead, Minnesota for at skabe opmærksomhed om lockouten. Men der er ikke noget, der umiddelbart tyder på, at Crystal Sugar vil opgive sine krav. Arbejderne mener, at produktionen er blevet dårligere med de strejkebrydere, der er hyret af virksomheden, men uanset resultatet af denne lockout så har American Crystal Sugars arbejdere vist vejen for flere arbejdskampe mod forringede lønninger og arbejdsvilkår, og andre virksomheder vil betænke sig, før de går i gang med sådan en omgang.

Også på stats-niveau ser man tegn på oprør, som f.eks. i delstaten Rhode Island. Onsdag i sidste uge stemte deres repræsentanternes hus for en resolution, der forlanger en ophævelse af reglerne om ubegrænset tilbageholdelse, som Obama tillod kort før nytår, da han underskrev loven National Defense Authorization Act for 2012 (NDAA). Det hedder bl.a. i resolutionen: ”For første gang i vores nations historie ind-

fører NDAA en ikke tidsbestemt militær tilbageholdelse uden anklage eller retssag af civile tilfangetaget langt fra nogen krigszoner og bryder hermed konstitutionen og ødelægger vores nations forpligtelse til at være det retssamfund, som generationer har kæmpet for at bevare ...” Og videre: ”Den tidsbestemte militære tilbageholdelse af enhver i USA uden anklage eller retssag bryder Artikel

III og den 5. og 6. ændring (amendment) i USA's konstitution ..”

GBe

OKTOBER BOGBUTIK København

Bemærk Ny adresse
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
*Under ombygning -
åbner til sommer*

Oktober Bogbutik Fyn Skibhusvej 100 5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld. 8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

EM & euro

Sport og politik kan som bekendt ikke adskilles. Derfor har det da også været en utålelig og hyklerisk diskussion, hvordan EU skulle forholde sig til menneskerettighederne i Ukraine op til og under afviklingen af europamesterskabet i fodbold. Bølgerne gik – eller går – omtrent lige så højt, som da Kina var OL-vært. Apropos Kina, så var det nøjagtig lige så hyklerisk, at vore egne borgerlige rettigheder blev knægtet, da den kinesiske ministerpræsident besøgte Danmark. Gad vide, om det havde noget at gøre med de milliardordrer, der blev forhandlet på plads i den forbindelse?

Tyske politikere med Merkel i spidsen undlod på arrogant vis da heller ikke at intervenere i det græske parlamentsvalg. Det skortede ikke på trusler, som måske har haft en effekt på resultatet.

Grækerne stemte desværre to pro euro-partier (Nyt Demokrati og Pasok) ind i deres parlament, så de er i stand til at danne en flertalsregering. Det skete, dagen efter at de havde banket russerne i fodbold til EM og dermed kvalificeret sig til kvartfinalen. Man kunne ellers have håbet på, at sejren havde givet den menige græker en styrket tro på, at Grækenland er stærkt nok til at klare sig uden for eurozonen, men det sidste ord er ikke sagt i den sag. Det sidste slag er som bekendt ikke slået, før den fede dame har sunget.

Jeg mindes 1992, hvor vi først tilsidesatte EU's trusler og nedstemte Maastricht-traktaten. Kort efter bankede vi Tyskland i EM-finalen. Begge dele pudsede vores selvværd gevaldigt op: Vi kan selv! Hold fingrene fra vores nationale selvstændighed!

Det skulle vise sig, at den fede dame sammen med Poul Nyrup, Holger og konen med flere havde en strofe endnu at synge.

Scenen er skiftet: Anno 2012 afholdes EM blandt andet på kanten af Sortehavet. EU-modstanden lever i bedste stil, men krænkes også i Danmark, eksempelvis og mest aktuelt med landsrettens dom, der helt ude af trit med sund fornuft og al logik har fastslået, at Lissabon-traktaten ikke piller ved vores grundlov og nationale selvstændighed.

Foto> dbu.dk

bliver et af de lande, som har valgt euroen fra Europas bedste, og det har eurozonen ikke brug for."

Det var da også faldet Søren Søndergaard, medlem af Europa-parlamentet for brystet:

"Hvor dum kan man være? For hvis euroen virkelig er en så fuldstændig latterlig valuta, at den kan

Grækenlands situation er stadig uvis, og man skal være varsom med at dømme grækerne for 'pro euro' på grund af parlamentsvalget. Når euroens påtvungne bitre piller skal sluges, stiller klassekampen sig anderledes.

Når talen nu igen falder på euroen, så er følgende kommentar fra Arjen van Dijkhuizen, seniorøkonom i den hollandske bank ABN AMRO, yderst sigende i forhold til dens skrøbelighed:

"Af hensyn til tilliden til euroen er det vigtigt, at et af eurolandene vinder. Hvis et land som Danmark, Sverige eller England vinder, vil det være ammunition for euroskeptikerne. Så

påvirkes af en fodboldkamp, så har en økonom kun én eneste opgave: Det er at opfordre til, at den valuta bliver nedlagt så hurtigt som overhovedet muligt."

Reno

Verden ifølge Latuff

Michel Platini hilser Israel velkommen til UEFA